

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

Exemplar gratuit

*Dumnezeu a zis: „Cinstește pe tatăl tău
și pe mama ta” (Matei 15:24)*

MAMA CREȘTINĂ

- Ce rol îi este dat **mamei creștine** de către Dumnezeu? Ce este necesar pentru a fi împlinit spre gloria Lui?
- Ce presupune **creșterea** și **educarea** creștină a copiilor din punct de vedere practic?

ELIZABETH
JOSCELIN

Moștenirea
mamei creștine

JAMES
CAMERON

Educarea biblică
a copiilor

CHARLES
SPURGEON

Biserica și
mamele creștine

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

O LUCRARE A MOUNT ZION BIBLE CHURCH ȘI A ASOCIAȚIEI MAGNA GRATIA | EDITOR: JEFF POLLARD

MOUNT ZION BIBLE CHURCH
2603 W. Wright St. Pensacola, FL 32505, SUA
chapel@mountzion.org · www.ChapelLibrary.org
(850) 438-6666 · Fax: (850) 438-0227

ASOCIAȚIA MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26, Dascălu-Ilfov, România
contact@magnagratia.org · www.magnagratia.org
(004) 0730 217 880

Revista **Vestitorul Evangheliei Harului** este o revistă trimestrială care conține o selecție de predici și articole cristocentrice. Fiecare număr al revistei se concentrează pe o anumită temă. Revista poate fi folosită pentru studiu personal, ucenicizare, închinare în familie sau pregătirea predicatorilor.

CUPRINS:

- 3 | **Demnitatea mamei** – *Jabez Burns* (1805-1876) – aspecte introductive în ce privește înțelepciunea și bunătatea infinită a lui Dumnezeu în rânduirea rolului vital al mamelor.
- 11 | **Responsabilitatea mamei creștine** – *Thomas Boston* (1676-1732) – Care este principala responsabilitate dată de Dumnezeu unei mame creștine față de copiii ei? Hrana și adăpostul? Educația? Aveți aici o analiză importantă a unui subiect trecut cu vederea.
- 15 | **Păzitorii izvoarelor** – *Peter Marshall* (1902-1949) – societatea noastră a pierdut învățătura biblică despre rolul mamei; acest articol le îndeamnă pe tinerele mame să redescopere funcția crucială a mamelor, rânduită de Dumnezeu.
- 27 | **Educarea biblică a copiilor (1)** – *James Cameron* (1809-1873) – o analiză a atitudinilor și practicilor necesare ale unei mame în creșterea copiilor lor spre gloria lui Dumnezeu.
- 39 | **Educarea biblică a copiilor (2)** – *John Angell James* (1785-1859) – sfaturi biblice pentru educarea copiilor după Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.
- 49 | **Moștenirea mamei creștine** – *Elizabeth Joscelin* (c. 1595-1622) – o scrisoare străpungătoare a unei mame de 27 ani, exprimându-și dragostea și sfaturile spirituale spre binele copiilor ei încă nenăscuți; Joscelin a murit la scurt timp după ce a născut.
- 73 | **Disciplinarea înțeleaptă în dragoste** – *Richard Adams* (c. 1626-1698) – disciplinarea făcută de o mamă trebuie să izvorască din dragostea ei pentru Hristos și pentru copiii ei; această analiză profundă și înțeleaptă le poate ajuta pe mame să evite provocarea copiilor lor la mânie!
- 81 | **Încurajarea unei mame** – *James Cameron* (1809-1873) – motivații practice, valoroase și cristocentrice pentru mamele trudite și împovărate.
- 91 | **Chemarea Evangheliei pentru mame** – *James Cameron* (1809-1873) – un apel fierbinte adresat mamelor de a răspunde la întrebarea pătrunzătoare: „Ești tu un copil al lui Dumnezeu?”
- 97 | **Biserica și mamele creștine** – *Charles H. Spurgeon* (1834-1892) – o comparație scurtă între responsabilitățile unei mame și cele ale Bisericii lui Hristos.

Abonează-te gratuit la Vestitorul Evangheliei Harului.

Revista este distribuită **gratuit**, câte una pe trimestru. Pentru abonare, completează formularul de pe pagina de internet www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. Vei fi contactat numai atunci când te vom anunța când am expediat revista.

Chapel Library și Asociația MAGNA GRATIA nu distribuie nimănui lista de abonați, așa încât datele tale personale sunt protejate. Politica noastră privind protecția datelor personale este conformă cu Regulamentul European GDPR și poate fi consultată la adresa www.magnagratia.org/date-personale.html

Chapel Library și Asociația MAGNA GRATIA nu susțin în mod necesar toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2020 · Chapel Library & Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.

ACEASTĂ REVISTĂ ESTE DISTRIBUITĂ GRATUIT ÎN ROMÂNIA.

RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

*Mesaje cristocentrice din secolele anterioare,
trimise gratuit în întreaga lume*

Folosește literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză. Resursele Chapel Library disponibile electronic în limba română se găsesc pe paginile de internet www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Cititorii în limba engleză pot studia Biblia prin cele 50 cursuri care folosesc resurse clasice, scrise în secolele anterioare.

Chapel Library este o lucrare a credinței, care se sprijină în totalitate pe credințioșia lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.

Versiunile electronice ale revistei **Vestitorul Evangheliei Harului** sunt disponibile la www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Dacă dorești să primești revista în format tipărit pe adresa ta poștală, va trebui să completezi formularul de la adresa de internet: www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. În ceea ce privește datele de contact, te rugăm să notezi că vom avea nevoie de următoarele date obligatorii: numele și prenumele complet (ca în actele de identitate); adresa poștală completă (inclusiv codul poștal); date de contact pentru eventualitatea returului (adresă de email, nr. de telefon).

În cazul în care ești abonat dar **îți schimbi adresa**, te rugăm să ne anunți din timp folosind formularul de contact de la adresa www.magnagratia.org/contact.html sau trimițându-ne un mesaj email la adresa contact@magnagratia.org. Precizăm că nu suntem responsabili pentru eventualitatea în care adresele nu sunt actualizate, corecte sau complete, și nici pentru situațiile în care revista nu ajunge la destinatar din motive care nu țin de noi, ci de compania de curierat.

Revista VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI apare trimestrial și este expediată, în principiu, în lunile Martie, Mai, August și Noiembrie. Expediția se face prin serviciile de curierat normal ale CN Poșta Română. Abonații au dreptul la 1 (un) exemplar pe abonat. În cazul depășirii bugetului alocat, vor avea prioritate abonații care slujesc oficial în bisericile lor sau care sunt plantatori de biserică (în astfel de situații, abonații care sunt trecuți pe lista de așteptare vor fi anunțați). Adresele poștale trebuie să fie situate pe teritoriul României. Din nefericire, nu putem expedia în afara țării.

Traducerea și distribuția sunt realizate de Asociația MAGNA GRATIA. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate.

DEMNITATEA MAMEI

Jabez Burns (1805-1876)

Mama! În orice minte virtuoașă, cuvântul acesta este asociat cu tot ce este plăcut și încântător. Mama! Cel mai tandru, mai drag și mai expresiv cuvânt! Un titlu folosit atât de fețele princiare, de gânditorii profunzi, cât și de țăranii fără educație – de sălbaticii și de oamenii civilizați din toate popoarele și din toate generațiile. Un nume care se găsește în însăși constituția naturii noastre, a cărui căldură o simțim și o recunoaștem cu toții. Cine este acela dintre fiii oamenilor, cu excepția celor lipsiți din fragedă pruncie de părinții lui, care să nu fi experimentat influența indescritibil de fericită a puterii încântătoare a mamei? Cine dintre cei mari și puternici de pe acest pământ nu recunoaște binecuvântările nenumărate de care s-a bucurat din mâna mamei?

În înțelepciunea și bunătatea Lui nelimitată, Creatorul cel atotputernic a găsit de cuviință să rânduiască existența acestei rude binefăcătoare, a calității de mamă, cu toate atracțiile ei suave și cu toate drăgălășeniile ei fericite. De aceea, nu credeți că El a făcut această calitate onorabilă, nobilă și demnă? Am putea, oare, să neglijăm și să uităm de importanța și demnitatea acestui rol? Cu siguranță că acest subiect solicită cea mai profundă considerație din partea

noastră și cea mai devotată recunoaștere. Dar ce minte a putut să aibă vreodată o abilitate lărgită și matură pentru a înțelege pe deplin demnitatea autentică a unei mame?

Femeia a fost modelată de Creatorul glorios pentru a fi un „ajutor potrivit” pentru bărbat (Gen 2:18; cf. 1 Tim. 2:12-14; 1 Cor. 11:8-10). De aceea, oricare ar fi demnitatea pe care i-o atașează lui Adam ca ființă rațională și reprezentant al Creatorului lui pe pământ, aceasta este împărtășită de partenera lui de viață, de perechea lui. Femeia este participant egal în toate onorurile care sunt date ființei și naturii ome-nești. Totuși, cea mai mare demnitate a femeii și cele mai mari onoruri ale ei se regăsesc în faptul că ea contribuie la împlinirea planului Creatorului ei, în rolul ei special de mamă.

Totuși, demnitatea unei mame va părea imperfectă dacă nu este analizată în relație cu aducerea pe lume a ființelor raționale, a căror existență o va afecta pe a altora și a căror influență va merge până în veacurile veșnice. Prin înțelepciunea intuitivă care i-a fost dată de Dumnezeu, Adam a observat această calitate deosebită atunci când „i-a pus nevastei sale numele Eva” pentru că ea era „mama tuturor celor vii” (Gen. 3:20).

Când ne gândim la rolul de mamă al femeii, ne gândim la faptul că ea dă naștere aceluia ale căror principii, caractere și fapte îi vor influența profund și permanent pe ceilalți

oameni din cercul familiei, din comunitățile mai largi și, cel puțin în anumite cazuri, din întreaga populație a lumii. Domnul nostru binecuvântat recunoaște acest lucru atunci când acesta este exprimat de o femeie care, după ce a văzut lucrările Sale minunate și după ce a auzit cuvintele Sale înțelepte, a exclamat: „Ferice de pântecele care Te-a purtat, și de țâțele pe care le-ai supt!” (Luca 11:27). Dacă ne gândim la acest principiu rațional și logic, vedem că nu putem separa caracterul deosebit al oamenilor speciali din vechime și din vremurile moderne de caracterul mamelor lor. Isaac Watts¹, Philip Doddridge²... și mulți alții și-au immortalizat numele prin virtuțile personale și prin faptele nepieritoare spre beneficiul țărilor lor. Dar, când ne gândim și ne bucurăm de roadele străduințelor lor extraordinare, nu putem să nu reflectăm la influența pe care mamele lor deosebite au avut-o asupra lor. Nu putem să nu le aducem cinstea care li se datorează ca urmare a străduințelor lor nobile de a se achita de obligațiile maternale, conducând astfel la binecuvântări publice.

Inspirația divină a încurajat acest principiu în mod direct în cazul fecioarei Maria. Lăudată fiind de ruda sa venerabilă³ Elisabeta, mama prin minune a profetului înaintemergător al lui Mesia⁴, și fiind umplută de Duhul Sfânt, care

---

¹ Isaac Watts (1674-1748) – autor de imnuri și teolog englez; cunoscut ca „părintele imnologiei engleze”.

² Philip Doddridge (1702-1751) – lider, autor și compozitor de imnuri din Anglia.

³ venerabil – vrednic de a fi respectat ca urmare a caracterului personal deosebit.

⁴ profet înaintemergător – mesager care proclamă venirea altuia, în acest caz Ioan Botezătorul.

a călăuzit-o să privească înainte către măreția viitoare a Fiului ei tainic, mintea iluminată și evlavioasă a Mariei avea să izbucnească într-o admirație devotată la constatarea cinstei care avea să îi fie atribuită ca urmare a binecuvântărilor nepuse ale Domnului îndreptate către întreaga omenire. Ea a dat expresie gândurilor sale înălțătoare și a spus: „Sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită” (Luca 1:46-48).

Deși nu sunt ridicate în același fel la demnitatea binecuvântatei fecioare și nu li se garantează o cinste asemănătoare aceleia atașată numelui ei, mamele din vremea noastră pot să se gândească la influența pe care copiii lor o vor avea asupra societății și la onoarea care le va fi asigurată și crescută prin străduința lor de a modela mințile pruncilor lor îndreptându-le către religie⁵, către virtuți și către dragostea de țară.

Nemurirea le conferă subiecților ei o demnitate specială; de aici reiese și cinstea deosebită a mamei, și aceasta într-o măsură foarte mare. Prin hotărârea suverană a Celui Preaînalt, ea nu dă naștere unor ființe cu existență momentană și a căror viață va pieri asemenea fiarelor de pe câmp, ci unor ființe nemuritoare! Oricât de neajutorat și de firav ar

---

⁵ religie – aici face referire la creștinismul biblic.

părea, bebelușul ei are în pieptul lui un suflet rațional, o putere intelectuală, un duh pe care timpul nu îl poate distruge, cu toată puterea lui care devorează toate celelalte lucruri – o ființă care nu poate muri niciodată, ci va dăinui mai mult decât splendorile soarelui glorios și decât strălucirea orbitoare a tot ceea ce este material sub acest cer! De-a lungul veacurilor infinite ale eternității, când toate acestea vor fi împlinit rolul lor binefăcător în cadrul creației și când vor fi alungate din poziția lor în spațiul imens al universului, sufletul celui mai neînsemnat copil va străluci și va crește înaintea scaunului veșnic de domnie, fiind umplut de fericire sfântă și de dragoste divină, și rămânând activ pe veci în laude la adresa binecuvântatului lui Creator.

Asemănarea cu Dumnezeu creator infinit de glorios constituie cea dintâi demnitate a naturii noastre. Iar mama evlavioasă și atentă îngrijește de bebelușul ei cu recunoștință și adorare față de Dumnezeu, văzând în el acea asemănare. La început, „Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Gen 2:7). Prin aceeași voie atotputernică și bună, Dumnezeu le-a dat ființă oamenilor de-a lungul tuturor generațiilor ca la început, dar mama este onorată să fie mijlocul acestei creații tainice în cazul fiecărui copil. Și deși asemănarea morală cu Făcătorul lui binecuvântat este afectată de căderea primilor noștri părinți, totuși, în mii de situa-

ții, prin intermediul educației timpurii și a rugăciunilor mamei credincioase, copilul este adus la Hristos Isus, unde crește în neprihănire și sfințenie adevărată (Efes. 2:10; 4:24).

Ce rol deosebit, ce demnitate și ce cinste trebuie să aibă aceea care este rânduită să fie mijlocul unor astfel de puteri și binecuvântări uimitoare! N-ar trebui atunci ca mamele să își conștientizeze rolul lor înalt? N-ar trebui ca ele să fie atrase să se gândească frecvent la aceste lucruri? De aceasta depinde siguranța, prosperitatea și fericirea țării noastre, și chiar binele spiritual și regenerarea lumii. De aceea, cei care reușesc cel mai bine să le îndrepte mințile mamelor către a căpăta o perspectivă adecvată, rațională și scripturală asupra acestui rol fără egal aici, pe pământ, se vor bucura cel mai mult de recunoștința și stima mamelor creștine demne și fericite.

* * *

Fragment din lucrarea *Mothers of the Wise and Good*, Solid Ground
Christian Books, www.solid-ground-books.com.

* * *

Jabez Burns (1805-1876): teolog și filosof englez, născut la Oldham, Lancashire, Anglia.

* * *

Femeia este mama tuturor ființelor omenesti. Ea le poartă în pântecele ei, le aduce pe această lume, le hrănește cu laptele ei și le îngrijește prin a le îmbăia și prin toate celelalte lucruri pe care le face. Ce s-ar fi ales de împărații, prinții, profeții și toți sfinții dacă n-ar fi existat

nicio Eva? Dumnezeu nu creează oameni din pietre, ci El îi face dintr-un bărbat și o femeie. - *Martin Luther*

Gândiți-vă specific la acest lucru, voi, care sunteți mame, când descoperiți cum rodul pântecelor voastre prinde viață în voi: purtați în voi o ființă care prețuiește mai mult decât toată această lume vizibilă – o ființă căreia, din acea clipă, îi este atribuită o veșnicie de fericire sau de pierzare. De aceea, trebuie să vă trudiți cu durere pentru sufletul ei înainte de a simți durerile și chinurile travaliului pentru trupul ei... O, fie ca strigătele și rugăciunile voastre pentru ea să anticipeze săruturile și îmbrățișările cu care o veți mângâia. Dacă veți fi credincioase și veți avea succes în aceasta, atunci fericit este pântecele care poartă acea ființă. - *John Flavel*

Orice învățătură care îi face pe oameni să creadă că legământul căsniciei ar fi un semn al robiei și o pierdere a independenței, ilustrând rolul de soție și mamă ca și cum ar fi sclavie și trudă fără sens, un fel de amestec într-un destin mai înalt al femeii; orice tendință publică de a cultiva celibatul ca și cum ar fi mai de dorit și onorabil; orice lucru care tinde să înlocuiască familia și căsnicia cu orice altceva, nu doar că se amestecă peste rânduiala lui Dumnezeu, ci deschide larg o ușă unor crime fără număr și amenință înseși temelia societății. - *A. W. Pink*

PRINCIPALA RESPONSABILITATE A MAMEI CREȘTINE

Thomas Boston (1676-1732)

Dacă părinții nu se îngrijesc de copiii lor, sunt mai răi decât sunt fiarele sălbatice față de puii lor. Dacă nu le dau o educație bună, sunt mai răi decât păgânii. Și dacă nu adaugă la educația seculară pe cea religioasă, ce fac mai mult decât păgânii civilizați? Când Dumnezeu îți dă un copil, El îți spune asemenea fiicei lui Faraon către mama lui Moise: „Ja copilul acesta, alăptează-mi-l” (Exod 2:9). Deși noi nu suntem decât părinții lor trupești, trebuie să îngrijim cu atenție de sufletele lor, altfel îi vom ruina.

*Mamele*⁶ sunt chemate să își învețe copiii astfel încât aceștia să cunoască principiile religiei, și să pună semințele evlaviei în inimile lor imediat ce aceștia sunt în măsură să vorbească și să-și folosească rațiunea (Deut. 6:6-7). O astfel de educație religioasă timpurie este un mijloc binecuvântat al harului (1 Împ. 18:12; comp. v. 3). Nu este doar datoria taților să își învețe copiii (Prov. 4:3-4), ci și a mamelor care, câtă vreme copiii sunt mici și sub autoritatea lor, ele trebuie să le facă bine sufletelor lor. Solomon a avut parte nu doar

---

⁶ Articolul a fost adresat inițial ambilor părinți. Pentru a sublinia rolul mamei, referințele la „părinți” sunt uneori înlocuite cu *mama*, iar aceste locuri sunt marcate prin caractere italice.

de lecțiile înțelepte ale tatălui lui, ci și de învățătura mamei (Prov. 31:1; 1:8).

Părinții trebuie să se străduiască să îi deprindă pe copii cu Scripturile, astfel ca aceștia să fie îndemnați să le citească (2 Tim. 3:15). Lectura Bibliei, capitol după capitol, trebuie să fie parte din îndatorirea zilnică a copiilor, ei trebuind învățați să citească Scriptura la rând, astfel încât să cunoască atât poruncile cât și evenimentele din Biblie. Părinții trebuie să îi îndemne pe copii să își învețe catehismul; ba chiar catehizați-i voi, părinților, după putințele voastre, căci învățarea prin întrebări și răspunsuri este una foarte la îndemână pentru ei.

Dacă copiii vă pun întrebări despre aceste lucruri, nu îi descurajați, ci străduiți-vă să răspundeți tuturor întrebărilor lor, oricât de neștiutor ar fi puse (Deut. 6:20-21). Copiii au adesea idei foarte greșite despre lucrurile divine, dar dacă sunt încurajați să vorbească, ar putea să își dea pe față gândurile, pe care *mamele* au astfel ocazia să le corecteze.

Străduiți-vă să îi îndepărtați de păcat. Ignorarea acestui lucru a fost păcatul lui Eli, pentru care Dumnezeu a judecat familia lui (1 Sam. 3:13). Străduiți-vă să le umpleți inimile cu un dezgust față de practicile păcătoase și cu o groază față de nelegiuire. Opriți cu grijă minciunile, vorbele stricate, înjurăturile lor, și nu îi lăsați să încalce ziua Domnului. Dacă învață aceste lucruri câtă vreme sunt mici, ele îi pot însoți până în vremea perilor cărunți...

Stârniți-i la îndatoririle sfințeniei și la practicarea credinței. Vorbiți-le adesea despre doctrina stării lor păcătoase și ticăloase prin natura lor, ca și despre remediul oferit în Hristos. Arătați-le nevoia sfințeniei, îndreptându-i către Hristos ca izvorul sfințirii. Îndemnați-i către creștinism, încurajându-i să îl studieze ca și cum ar fi cel mai important lucru din această viață (Prov. 4:4).

Rugați-vă împreună cu ei și învățați-i să se roage. În acest sens, nu ignorați închinarea la Dumnezeu în familiile voastre, ci mențineți această practică măcar de dragul copiilor voștri. Nu este de mirare să constatăm că, acolo unde copiii nu le-au văzut pe *mamele* lor plecându-și vreodată genunchii, nici ei nu Îl caută pe Dumnezeu. Ar trebui să vă rugați împreună cu fiecare dintre ei și să îi învățați să se roage, punând adesea motive de rugăciune înaintea lor. Ajutați-i să învețe Rugăciunea Domnului și să o folosească chiar ca pe o formă de a se ruga până pot să formuleze propriile rugăciuni, folosindu-se de ea ca de un ghid. Deși noi știm că Domnul nu ne-a dat-o ca să o repetăm ca atare... totuși nu cunosc pe nimeni care să spună că nu poate fi folosită ca rugăciune în sine, deși ne este clar că are rolul esențial de a ne călăuzi în rugăciune (Matei 6:9).

Corectați-vă copiii (Efes. 6:4). Termenul grec folosit aici are deopotrivă sensul de corecție și de învățătură, după cum avem ideea de *hrănire*. Ele trebuie să meargă împreună, căci învățătura fără corecție rareori va avea succes. *Mamele*

trebuie să își țină copiii în supunere. Dacă își pierd autoritatea asupra lor, copiii vor ajunge ca niște fii ai lui Belial, și, fără un jug, sfârșitul lor va fi trist (Prov. 29:15). Ei nu trebuie să fie corecțați numai prin muștrare, ci și, când nevoia o cere, folosind nuiiua (Prov. 19:18). Începeți corecția lor de timpuriu, imediat ce sunt în măsură să înțeleagă disciplina și să fie corecțați; lăsați ca dragostea voastră pentru ei să vă îndemne să îi corecțați, nu să vă împiedice de la ea (Prov. 13:24). Dacă vreți să îi feriți de Iad, corecțați-i (Prov. 23:13-14).

* * *

Fragment din „An Illustration of the Doctrines of the Christian Religion, Part 2” din lucrarea *The Whole Works of Thomas Boston*, Vol. 2, Tentmaker Publications, www.tentmakerpublications.com

* * *

Thomas Boston (1676-1732): predicator și teolog prezbiterian din Scoția; s-a născut la Duns, Berwickshire.

PĂZITORII IZVOARELOR

Peter Marshall (1902-1949)

A fost odată un oraș care a crescut la piciorul unui lanț muntos. El era adăpostit la umbra vârfulilor semețe ale acestuia, așa încât vântul care scutura ușile și care flutura cele câteva ferestre era deja epuizat. În sus, pe înălțimi, un locuitor ciudat și tăcut din pădure și-a luat slujba de a fi Păzitor al izvoarelor. El patrula pe dealuri și, oriunde găsea un izvor, îi curăța murdăria și îndepărta noroiul și frunzele căzute, îndepărta putregaiul și tot ceea ce era străin de acel izvor, așa încât apa care bolborosea prin nisip să curgă curată, rece și transparentă. Ea sărea licărind peste stânci și cădea bucurăoasă în cascade de cristal până când, înghițită de alte pâraie, devenea un râu de viață pentru orașul aglomerat. Roțile morilor de apă erau antrenate de goana apei. Grădinile erau împropățate de apele lui. Fântânile o foloseau aruncând-o în aer ca niște diamante. Lebedele navigau pe suprafața ei limpede, iar copiii râdeau când se jucau pe malurile râului, în strălucirea soarelui.

Dar consiliul orașului era format dintr-un grup de oameni de afaceri încăpățânați și ambițioși. Ei au examinat bugetul orașului și au descoperit acolo salariul unui păzitor al izvoarelor. Păzitorul visteriei a spus atunci: „De ce să îl plătim pe acest paznic din pădure? Nu-l vedem niciodată. Nu

este necesar pentru viața orașului nostru. Dacă vom construi un rezervor deasupra orașului, putem să ne lipsim de serviciile lui și să economisim salariul lui”. De aceea, consiliul orașului a votat să se lipsească de păzitorul izvoarelor și să folosească banii pentru a construi un rezervor din ciment.

Astfel, păzitorul izvoarelor n-a mai vizitat acele locuri de unde apa izvora, ci a privit de la înălțime în timp ce oamenii din oraș construiau rezervorul. Când acesta a fost încheiat, l-au umplut de îndată cu apă, dar ea nu mai părea aceeași. Nu mai părea să fie la fel de curată, iar un strat verzui și urât mirositor s-a așezat la suprafața ei. Au apărut imediat probleme constante cu mașinăria delicată a morilor, căci roțile acestora se umpleau de murdărie, iar lebedele și-au găsit alt loc, mai sus de oraș. În final, o epidemie și-a făcut loc în oraș, iar degetele galbene și lipicioase ale bolii au atins fiecare casă și fiecare stradă.

Consiliul orașului s-a întâlnit din nou. Din nefericire, s-a confruntat cu plângeri din partea orașului și a recunoscut greșeala concedierii păzitorului izvoarelor. L-au căutat în coliba lui, situată sus, pe înălțimi, și l-au implorat să se întoarcă la truda lui bucură de mai înainte. Acesta și-a dat acordul cu bucurie și a reluat obiceiul său de a curăța izvoarele. După scurt timp, apa curată a reînceput să coboare pe sub tunelele de ferigi și să strălucească în rezervorul curățat. Roțile morilor au început din nou să se miște, ca mai înainte. Mirosurile urâte au dispărut. Boala a plecat și ea, iar copiii

cândva bolnavi s-au întors la joaca lor sub soare, zâmbind din nou pentru că lebedele se întorseseră.

Să nu credeți că sunt prea imaginativ sau prea extravagant în limbajul meu când spun că mă gândesc la femei, și în special la mamele noastre, ca fiind *păzitorii izvoarelor*. Chiar dacă este poetică, expresia este adevărată și descriptivă. Noi îi simțim căldura, influența care îndulcește, și oricât de uituci am fi fost, oricât de mult am fi luat ca lucruri de apucat darurile prețioase ale vieții, suntem conștienți de amintirile care izvorăsc din trecut – de parfumurile dulci, tandre și pătrunzătoare ale dragostei. Nimic din ceea ce s-a spus, din ceea ce ar putea să se spună sau din ce va fi spus vreodată nu va fi suficient de cuprinzător, suficient de expresiv sau adecvat pentru a da glas emoției speciale pe care o simțim față de mamele noastre. De aceea, voi aduce tributul meu sub forma unei pledoarii în favoarea păzitorilor izvoarelor, adică a acelor mame care vor fi credincioase responsabilităților lor.

N-a existat o vreme când să avem o nevoie mai mare de păzitori ai izvoarelor, sau când izvoarele poluate să trebuiască să fie curățate. Dacă familia eșuează, țara este condamnată. Prăbușirea vieții de familie și a influenței acesteia va marca zdrobirea națiunii. Dacă păzitorii izvoarelor își abandonează posturile sau sunt necredincioase față de responsabilitățile lor, viitorul acestei țări este unul cu adevărat negru. Această generație are nevoie de păzitori ai izvoarelor, care vor fi suficient de curajoase pentru a curăța izvoarele

care au fost contaminate. Aceasta nu este o sarcină ușoară, nici nu este una populară, căci trebuie făcută de dragul copiilor, și trebuie făcută și de femeile tinere din zilele noastre.

Emanciparea⁷ femeii a început cu creștinismul și se sfârșește cu creștinismul. Ea și-a avut începuturile într-o seară, în urmă cu aproape 2000 de ani, când o viziune și un mesaj din cer au venit la o femeie pe nume Maria (Luca 1:26-38). Ea a văzut norii gloriei și fortificațiile ascunse ale cerului. A auzit anunțul angelic al veștii aproape incredibile că, dintre toate femeile de pe pământ, dintre toate Mariile din istorie, ea avea să fie singura care va purta trandafirul roșu al maternității și pe cel alb al fecioriei, împlețiți în aceeași tulpină. Ei i s-a spus că avea să fie mama Mântuitorului lumii.

În urmă cu aproape 2000 de ani, când Isus însuși, un Prunc, a venit pe lume și a îmbăiat dumnezeirea Lui în lacrimile unui prunc, și în acea noapte, când Copilașul a fost așezat în paiele Betleemului, atunci a început emanciparea femeii. Când a crescut și a început să predice despre calea vieții, a ridicat-o pe femeie într-un noul loc în relațiile interumane. El i-a acordat o nouă demnitate și a încununat-o cu o nouă slavă, așa încât, oriunde este propovăduită Evanghelia creștină, vreme de 20 de secole, fiicele Mariei au fost respectate, amintite, prețuite și iubite, căci oamenii au recunoscut

---

⁷ emancipare – eliberare din restricții sociale.

că rolul de femeie este unul sacru și nobil, întrucât femeia este făcută dintr-un lut mai ales... Numai secolul nostru, în numele progresului, al toleranței, al unei gândiri mai largi, în numele libertății, a detronat-o de pe locul ei înălțat și a făcut ca ea să fie ca un bărbat. Ea a vrut egalitate... și așa este, dar, în numele toleranței gândirii largi, viciile bărbatului au devenit acum viciile femeii.

Toleranța acestui secol a câștigat pentru femeie dreptul de a se îmbăta, dreptul de a duhni a alcool, dreptul de a fuma, dreptul de a munci ca un bărbat, dreptul de a acționa ca un bărbat – căci nu este ea egalul bărbatului? Astăzi, oamenii denumesc aceasta „progres”... dar mâine, o, voi, păzitoarele izvoarelor, veți vedea că acesta nu este progres. Niciun popor n-a făcut vreodată un progres mergând în direcția contrară acestuia. Niciun popor nu a devenit vreodată măreț prin a coborî standardele. Niciun popor nu a devenit vreodată bun prin a adopta o moralitate relaxată. Nu avem progres când tonul moral este mai scăzut decât anterior. Nu este progres când puritatea nu este percepută ca fiind la fel de plăcută. Nu vom avea progres când rolul femeii își pierde din parfum. Poate fi orice altceva, dar nu progres!

Avem nevoie de păzitori ai izvoarelor care vor conștientiza că *ceea ce este corect din punct de vedere social poate să nu fie la fel din punct de vedere moral*. Această generație a fost martora creșterii unui fel cu totul nou de femeie, ieșit din confuzia sălbatică a vremurilor noastre. Astăzi, în Statele

Unite, avem un standard de viață mai înalt decât orice altă țară sau decât în orice altă perioadă din istoria omenirii. Avem mai multe automobile, filme și telefoane, mai mulți bani, mai multe trupe de dans, mai multe posturi de radio și canale de televiziune, mai multe cluburi de noapte, mai multe crime și mai multe divorțuri decât în orice altă națiune din lume. Mamele din lumea modernă doresc ca și copiii lor să se bucure de avantajele acestor vremuri. Ne dorim ca, dacă ar fi posibil, ei toți să aibă o diplomă de facultate agățată pe perețele din dormitorul lor, și dorim ceea ce mulți dintre ei consideră că este la fel de important – un îndemn la fraternitate sau la egalitate. Mamele sunt disperate ca fetele lor să fie populare, chiar dacă prețul acestei popularități nu ar putea fi cântărit decât când este prea târziu. Pe scurt, aceste mame vor să-și vadă copiii având succes, dar definiția obișnuită a succesului, pas la pas cu tendințele zilelor noastre, este în mare măsură una materialistă.

Rezultatele tuturor acestor lucruri ne arată că copilul modern este crescut într-o casă decentă, educată, confortabilă, dar profund lipsită de religie. Peste tot în jurul nostru, deși trăiesc chiar în umbra bisericilor noastre mari și a catedralelor frumoase, copiii cresc fără a avea parte de cea mai mică particulă de educație sau influență creștină. Părinții unor astfel de copii au renunțat complet la căutarea izvoarelor religioase. Probabil că la început au nutrit un idealism vag legat de felul în care copiii lor ar trebui educați. Ei și-au

amintit ceva din învățătura religioasă primită pe vremea când ei înșiși erau copii, și simțeau că ar trebui să existe ceva pe care să-l transmită copiilor lor. Totuși, ei n-au crezut că pot face asta, pentru că adevărul este că ei nu au nimic de dat. Gândirea liberală modernă a scos educația religioasă din școlile noastre. Felul nostru de a trăi și lipsa de evlavie din zilele noastre au scos educația creștină din casele noastre.

Când te gândești la mama ta, amintește-ți cu dragoste și recunoștință, cu dorințe bune și dor după ea, și sunt convins că amintirile care îți încălzesc și îți înmoaie inima nu sunt amintirile copiilor din zilele noastre... Nu încapă îndoială că îți amintești de mirosul proaspăt de cartofi al sortului mamei tale, de mirosul unei cămăși proaspăt călcate, de mirosul unei pâini proaspete, de parfumul violetelor pe care le avea agățate la pieptul ei. Îmi este milă de acela care nu-și poate aminti despre mama lui decât de aroma tutunului sau mirosul de alcool din respirația ei!

Provocarea zilelor noastre în ce privește rolul femeii este la fel de veche pe cât este rolul în sine. Chiar dacă mama obișnuită din America are avantajele pe care femeile pioniere nu le-au avut niciodată – avantaje materiale: educație, cultură, progrese științifice și din medicină; deși mama din vremurile noastre știe cu mult mai multe despre sterilizare, dietă, sănătate, calorii, germeni, medicamente și vitamine decât știa mama ei, există un subiect unde este cu mult inferioară – și acela este Dumnezeu.

Provocarea modernă în ce privește rolul mamei este una constantă – *aceea de a fi o mamă evlavioasă*. Însăși această expresie sună ciudat în urechile noastre. Nu mai auzim de ea acum. Auzim însă vorbindu-se despre orice astfel de femei – femei frumoase, femei deștepte, femei sofisticate, femei de carieră, femei talentate, femei divorțate, dar rareori mai auzim vorbindu-se despre femei evlavioase sau despre bărbați evlavioși.

Eu cred că femeile se apropie mai mult de împlinirea funcției care le este dată de Dumnezeu în familie decât oriunde altundeva (Tit 2:3-5; 1 Tim. 5:14; Prov. 7:10-11). Este un lucru cu mult mai nobil să fii o soție evlavioasă decât să fii Miss America. Este o realizare cu mult mai mare să întemeiezi un cămin creștin decât să scrii un roman plin de mizerii... Lumea are suficiente femei în zilele noastre care știu cum să își bea cocktailurile, dar care și-au pierdut toate idealurile și credința. Lumea are suficiente femei care știu cum să fie istețe - ea are nevoie de acele femei dornice să fie simple. Lumea are destule femei care știu cum să fie strălucitoare - ea are nevoie de femei care vor fi curajoase. Lumea are destule femei care sunt populare - ea are nevoie de mai multe femei *curate*. Avem nevoie de femei și de bărbați care mai degrabă vor să fie drepecți biblic decât corecți din punct vedere social.

Să nu ne amăgim – fără creștinism, fără educația creștină, fără principiile lui Hristos aduse în viața copiilor, nu

facem altceva decât să creștem niște păgâni⁸. Din punct de vedere trupește, ei vor fi perfecți. Din punct de vedere intelectual, vor fi strălucitori, dar judecați spiritual, vor fi niște păgâni. Să nu ne amăgim. Școala nu face niciun efort să îi învețe principiile lui Hristos. Numai biserica nu poate face acest lucru. Ele nu pot să îl învețe pe un copil dacă *mama nu cunoaște principiile lui Hristos și nu le practică în fiecare zi*. Dacă tu însuți nu ai o viață de rugăciune, ar fi o încercare inutilă să-l determini pe copilul tău să își spună rugăciunile în fiecare seară. Dacă nu intri niciodată în clădirea bisericii, este aproape zadarnic să îți trimiți copilul la școala duminicală. Dacă faci o practică din a împrăștia minciuni, va fi greu să îți înveți copilul să spună adevărul. Dacă spui lucruri murdare despre vecinii tăi sau despre ceilalți membri din biserică, va fi dificil să îți poți educa copilul să învețe ce înseamnă blândețea în practică...

Un predicator povestea că a mers la un spital să viziteze o mamă care dăduse naștere primului ei copil. Era o tânără după tiparul modern. Familia ei era una obișnuită pentru cuplurile proaspăt căsătorite. „Când am ajuns în cameră, era ridicată în pat, scriind. ‚Intră’, spuse ea, zâmbind. ‚Sunt în mijlocul curățeniei casei, așa că am nevoie de ajutorul dumneavoastră’. Nu auzisem niciodată de o femeie făcând curat acasă aflată pe patul de spital. Zâmbetul ei era contagios – părea că a descoperit o idee nouă și atractivă. ‚Am avut o șansă

---

⁸ v. Vestitorul Evangheliei Harului nr. 8 (Familia Credincioasă).

minunată de a medita aici’, a început ea, „și ar putea să mă ajute să îndrept lucrurile în mintea mea, dacă aş putea să vorbesc cu dumneata’. A pus jos creionul și hârtia, și și-a împreunat mâinile. Apoi a respirat adânc și a început să povestească: „De când eram copilă, uram orice fel de restricții. Am vrut întotdeauna să fiu liberă. Când am terminat liceul, am făcut un curs în economie și mi-am luat o slujbă – nu pentru că aveam nevoie de bani – ci pentru că voiam să fiu pe propriile picioare. Înainte ca Joel și eu să ne căsătorim, obișnuiam să spun că nu vom ajunge să fim sclavi unul față de altul. După ce ne-am căsătorit, apartamentul nostru a devenit sediul central pentru o mulțime de tineri ca noi. Nu eram niște oameni răi – dar am făcut ceea ce ne plăcea’. S-a oprit pentru o clipă și a zâmbit într-un fel trist. „Dumnezeu nu însemna prea mult pentru noi, așa că L-am ignorat. Niciunul nu ne doream copii, sau cel puțin așa gândeam noi. Când am știut că urma să am un bebeluș, m-am temut’. S-a oprit din nou și m-a privit încurcată. „Nu este interesant cum se schimbă lucrurile în mintea noastră?’ Aproape că uitase că eram acolo – părea că îi vorbește fetei care fusese anterior despre marea ei aventură. Apoi, amintindu-și de mine dintr-o dată, a continuat: „Unde eram? O, da, bine, lucrurile sunt diferite acum. Nu mai sunt liberă, și nici nu mai vreau să fiu. Și primul lucru pe care vreau să-l fac este să îmi curăț casa’. Apoi a luat bucata de hârtie de pe masă. „Asta este lista mea de lucruri pe care trebuie să le fac pentru curățenia casei. Vedeți, când

o voi duce pe Betty acasă de la spital, apartamentul nostru va fi casa ei – nu doar a mea și a lui Joel. Dar acum nu este pregătit pentru ea. Sunt câteva lucruri la care va trebui să renunțăm, de dragul lui Betty. Așa că vreau să îmi curăț mințea și inima. Nu mai exist doar eu, sunt și mama lui Betty. Iar asta înseamnă că am nevoie de Dumnezeu. Nu pot să mă achit de responsabilitatea mea fără El. As vrea să vă rugați pentru Betty, pentru mine și pentru Joel, ca și pentru noul nostru cămin’. Și le-am văzut în ea pe toate mamele din zilele noastre – mame în apartamente mici sau în ferme izolate; mame în case mari sau în cocioabe din suburbii, care se confruntă cu provocarea constantă de a-și crește copiii în dragostea și cunoașterea lui Dumnezeu. Era ca și cum L-aș fi văzut pe Mântuitorul nostru cu brațele pline de copii în Iudeea îndepărtată, dându-le acelei mame și tuturor mamelor vechea invitație atât de necesară în aceste vremuri: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei” (Marcu 10:14).”

* * *

Fragment din articolul *Keepers of the Springs*, disponibil pe internet.

* * *

Peter Marshall (1902-1949): predicator presbiterian american; desemnat de două ori capelan al Senatului Statelor Unite; s-a născut la Coatbridge, Scoția.

EDUCAREA BIBLICĂ A COPIILOR (1)

James Cameron (1809-1873)

Învață-l pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze.
(Proverbe 22:6)

Acestea sunt cuvintele înțeleptului, care a vorbit mânat de Duhul Sfânt (2 Petru 1:21). De aceea, ele nu trebuie văzute ca un îndemn venit de la un alt om, ci ca porunca plină de autoritate a Dumnezeuului cerului – Stăpânul universului. Dragi mame creștine! Această poruncă vă este adresată... Dați-mi voie să vă spun câteva cuvinte despre această responsabilitate.

Dacă vreți să vă creșteți copiii pe calea pe care să o urmeze, este necesar să *cultivați un simțământ adânc și durabil al propriei voastre insuficiențe*. Sunt convins că nu trebuie să vă spun nimic pentru a vă face conștiente de realitatea nepuținței voastre. Dacă ați reflectat cu seriozitate la dimensiunea responsabilității care vă este dată, ați fi gata să spuneți: „cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” (2 Cor. 2:16). Lucrarea voastră este să creșteți suflete nemuritoare pentru Dumnezeu – aceeași lucrare, în esența ei, pentru care a fost instituită slujirea creștină. Cu referire la această lucrare, până și apostolul Neamurilor a spus: „nu că noi prin noi înșine suntem în stare

să gândim ceva ca venind de la noi” (2 Cor. 3:5). Sunteți părtașe aceleiași naturi păcătoase cu cei pe care îi creșteți, având toate slăbiciunile omului decăzut și fiind supuse tuturor ispitelor acestuia. Trebuie să vă luptați împotriva înclinațiilor voastre păcătoase, să vegheați asupra sufletelor voastre, să vă împotriviți tendinței care vă duce spre rătăcire și, în mijlocul tuturor acestor lucruri, să fiți înaintea copiilor voștri exemple de răbdare, îndelungă răbdare și viață sfântă, un comentariu real și credincios al adevărurilor sacre pe care le puneți înaintea lor prin vorbe. Dacă credeți că puteți deveni vreodată în măsură să faceți toate aceste lucruri prin puterile voastre, vă pot asigura că truda va fi în zadar, căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar le dă har celor smeriți” (Iacov 4:6).

Dar de ce insist înaintea voastră să luați în considerare insuficiența și neputința voastră? Pentru a vă prăbuși în disperare? Nu, în niciun caz. Acesta ar fi un lucru lipsit de utilitate și o slujbă lipsită de bucurie. Vreau să vă îndemn ca, văzându-vă total neajutorate să împliniți rezultatul dorit prin propria înțelepciune sau putere, să vă abandonați în mâna Dumnezeului oricărei înțelepciuni și al oricărei puteri, căci este scris: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini” (Ps. 55:22) și, „El îi dă tărie celui obosit și îi mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcăii obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă, și nu ostenesc” (Isaia 40:29-31). Nu puteți fi în niciun

fel potrivite pentru lucrarea voastră și nu puteți avea niciun succes în ea decât dacă vin de la Dumnezeu. Nu vă puteți aștepta ca Dumnezeu să vă dea această potrivire și acest succes, decât dacă le căutați numai de la El. Dar atât este de mare lipsa de dorință naturală a inimii omului de a se îndrepta către Dumnezeu și de a-și pune încrederea doar în El, încât numai atunci când suntem alungați din orice alt loc de refugiu și lipsiți de orice alt suport, numai atunci ne agățăm de El cu acea dependență simplă, ca a unui copil, dependența celor care au învățat pe pielea lor că nu există niciun alt Dumnezeu în afară de Iehova. Doar atunci învățăm că toată puterea, toată înțelepciunea și toate bucuriile și binecuvântările vin de la El. Doar atunci învățăm că, fără El, orice efort trebuie să fie zadarnic și orice muncă lipsită de rod. Doctrina neputinței morale absolute a omului decăzut este una dintre cele mai importante lecții pe care le putem învăța. Cu toate acestea, este unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le poate învăța inima mândră a omului. Duhul lui Dumnezeu este singurul care ne poate învăța asta și ferice de cei care, fiind învățați prin Duhul divin de starea lor complet neajutorată, cunosc în același timp că au un Dumnezeu la care să meargă, un Dumnezeu care îi echipează din abundență cu tot ceea ce au nevoie.

De aceea, vă repet, cultivați în voi un simțământ al neputinței în fața lucrării mărețe la care Dumnezeu v-a chemat, și lăsați ca acesta să fie întrețesut profund în însăși textura minților voastre – lăsați-l să pătrundă adânc în felul

vostru de a gândi și de a simți – așa încât să rămâneți într-o atitudine de profunzime maximă a neîncrederii în voi înșivă, cunoscând că singura voastră siguranță stă, ca și cum ați dori să scăpați de moarte, în alipirea de afirmația care susține sufletul: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Cor. 12:9). Nu veți putea avea succes în această lucrare dificilă decât atunci când vă însușiți o conștientizare profundă a insuficienței voastre și o încredere hotărâtă în Dumnezeu. Sentimentul insuficienței voastre vă va determina să fiți atente, blânde, veghetoare și îndreptate către rugăciune. Încrederea voastră în Dumnezeu va împuternici sufletul vostru și vă va întări să depășiți greutățile cu care vă veți întâlni.

Dacă vreți să vă creșteți copiii pe calea pe care aceștia să meargă, este necesar să *cultivați mințile voastre, umplându-le cu principii sănătoase și cu informații utile*. Se poate spune că acest lucru ar trebui făcut înainte de a ocupa poziția pe care o aveți – și este adevărat. Dar cred că toți cei competenți în acest subiect pot recunoaște că, vorbind în general, această pregătire nu se face înainte și probabil că în 90% dintre cazurile în care gândirea a fost echipată pentru achitarea eficace de îndatoririle maternale, cultivarea lor a fost în mare măsură, dacă nu chiar în întregime, amânată pentru o perioadă ulterioară aceleia la care ne referim prin termenul *educație*.

Educația pe care femeile o primesc în general în tinerețea lor este nepotrivită pentru a le echipa ca să „modeleze

mințea omenească”. Ceea ce este denumit educație constă în echiparea intelectului, a conștiinței și a dorințelor. Dar este oare aceasta o descriere a educației așa cum este ea în realitate, cu toate progresele laudate ale vremurilor moderne? Este proeminent o educare a minții sau a inimii – în orice formă? Vai! Mult prea adesea educația femeilor constă doar în cultivarea *manierelor*. Lucrurile utile sunt sacrificate pe altarul celor ornamentale. Exteriorul este spoit cu tot felul de lucruri strălucitoare, care pot atrage admirația oamenilor, în timp ce comoara neprețuită dinlăuntru este ignorată. Nu vreau să presupuneți greșit că am subevalua realizările exterioare. Noi credem că ele sunt de mare preț, ba mai de preț decât par să fie conștiente cele care umblă după ele cu atâta zel... Și cu siguranță că sunt obținute cu un preț prea mare oridecâteori capătă timpul și atenția femeilor așa încât nu le mai lasă nici timp și nici oportunitate pentru *cultivarea minții*.

Este deranjant să ne gândim că, în timp ce atâtea lucruri depind de educarea minții femeii, puține sunt făcute pentru ca această educație să fie eficace. Napoleon a întrebat-o cândva pe Campan⁹ ce avea nevoie cel mai mult naștina franceză așa încât tineretul ei să fie educat adecvat. Răspunsul ei a fost cuprins într-un singur cuvânt, și acela a fost

---

⁹ Napoleon Bonaparte (1769-1820) – general francez, devenit împăratul Franței. Jeanne Louise Henriette Genet Campan (1752-1822) – educatoare franceză și asistentă a lui Marie Antoinette.

următorul: „mame!” Și a fost un răspuns înțelept. Nu doar națiunea franceză, ci *lumea întreagă* are nevoie de mame - de mame creștine, inteligente, bine educate și pregătite, cărorora să le fie încredințate în siguranță destinele generațiilor care vin. Un distins filozof a remarcat că lumea întreagă nu este altceva decât elevul și ucenicul influenței femeii! Cât de important este, așadar, ca femeile să fie bine pregătite pentru această lucrare! Este oare educația pe care ele o primesc în general în tinerețe cea care să le echipeze pentru această lucrare? Nimeni nu poate răspunde afirmativ dacă este suficient de cunoscător al acestui subiect. Obiectivul țintit de educația lor de astăzi pare mai degrabă să fie acela ele să se califice să-și asigure admirație și aplauze, în loc să le pregătească pentru modelarea minților și pentru formarea caracterelor acelora care urmează să fie apărătorii viitori ai credinței – slujitorii Evangheliei, filozofii și oamenii legii din următoarea generație. Cred că nu pot face altceva mai bun decât să vă prezint remarcile unei femei pe această temă – una care merită pe deplin să fie ascultată, și mă refer la autoarea cărții *Woman’s Mission*:¹⁰

„Care este, atunci, obiectivul real al educației femeii? Cel mai bun răspuns la această întrebare este o afirmație legată de îndatoririle ei viitoare, căci nu trebuie să uităm niciodată că, dacă educația nu înseamnă echiparea pentru responsabilitățile viitoare, atunci ea nu valorează nimic.

---

¹⁰ Sarah Lewis, *Woman’s Mission* (London: John W. Parker, West Strand; 1839).

Soarta obișnuită a femeii este să se căsătorească. Există ceva în educația pe care ea o primește așa încât să o pregătească să facă o alegere înțeleaptă în căsnicie? Dar să fie o mamă bună? A fost îndreptată mintea ei către responsabilitățile maternității, către natura influenței ei morale? A fost ea vreodată iluminată în ce privește importanța indescriptibilă a caracterului personal ca sursă a influenței? Cu alte cuvinte, există puse la lucru mijloace, directe sau indirecte, care să o pregătească pentru responsabilitățile ei? Nu! Totuși, ea devine specialistă în lingvistică sau pianistă, altfel spus admirată și aplaudată. Dar în ce fel slujesc aceste lucruri scopului educației?... Momentul când tânăra femeie intră în viață este acel punct către care toate planurile educației ei ar trebui să țintească și în care să își găsească împlinirea. De aceea, pregătirea lor pentru acel moment trebuie să fie obiectivul echipării lor. Nu ar fi un act de cruzime să strângem în vistieria lor un viitor ticălos printr-o educație care nu are în vedere niciun obiectiv, ci se uită pe termen scurt, țintind obiective neimportante și iresponsabile față de întreaga viață? Cine ar avea puterea alegerii și să se îndrepte către a cumpăra admirația lumii pentru doar câțiva ani, lepădând fericirea unei întregi vieți?...”¹¹

Am un dublu obiectiv în vedere atunci când vă îndrept atenția atât de categoric către această idee, anume să faceți ca aceste lucruri să influențeze educația *fiielor* voastre, să puteți simți necesitatea de a continua educația voastră sânguincioasă

---

¹¹ Lewis, *Mission*, 66-68.

și să adăugați resurselor existente, indiferent de natura și aria de cuprindere a educației voastre anterioare. Veți descoperi că aveți nevoie de toate acestea, căci vă stă înaintea o lucrare deosebită. Lăsați în special ca adevărurile sacre ale Cuvântului lui Dumnezeu să fie subiectul studiului vostru constant. Nu vă mulțumiți cu o cunoaștere superficială a lucrurilor mărețe ale Legii lui Dumnezeu, ci căutați să le cunoașteți în toată profunzimea și plinătatea lor, observând greutatea și implicațiile lor, studiind armoniile și proporțiile pe care le au, astfel încât cuvântul lui Hristos să locuiască în voi în toată înțelepciunea (Col. 3:16), ca să fiți „cu totul destoinice pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3:17). Dar, deși Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie obiectul prioritar și *primordial* al studiului vostru, feriți-vă să presupuneți că trebuie să fie *singurul* lucru pe care îl studiați. *Tot* adevărul vine *de la* Dumnezeu, și el trebuie pus în slujba lucrării mărețe de a crește copiii voștri *pentru* Dumnezeu...

În toată purtarea voastră, arătați cea mai neschimbătoare consecvență... Chiar de la o vârstă foarte timpurie, copiii au ochiul atent pentru a observa lipsa de consecvență a părintelui. La cea mai neînsemnată inconsecvență, chiar dacă este manifestată printr-un cuvânt sau o privire, îți vei diminua influența asupra copilului într-o manieră de neconceput. Când un copil învață să nu mai aibă încredere în mama lui, toate avertismentele, îndemnurile și protestele ei ajung lipsite de putere, oricât de insistente și de fierbinți ar

fi. Din nefericire, acesta este principalul motiv pentru care vedem atât de frecvent cum copiii unor părinți evlavioși cresc tot mai mult în răzvrătire și nepocăință¹². Exemplul părinților lor nu a fost consecvent cu învățăturile lor, astfel că acestea au devenit inutile... Dragi mame! Vegheați asupra purtării voastre. Copiii voștri vă văd. Fiecare expresie a fețelor voastre, fiecare cuvânt pe care îl rostiți și fiecare acțiune pe care o faceți este scanată și analizată de ei. Dacă ei percep că acționați inconsecvent, vă vor disprețui în inimile lor. Nu îi puteți amăgi vreme îndelungată în ce privește caracterul vostru. Singura modalitate în care vă vor vedea consecvente este să acționați consecvent.

Fiți ferme și neclintite în exersarea autorității voastre, cerând ascultare în toate circumstanțele, o ascultare implicită și fără împotrivire. Supunerea implicită față de autoritatea lui Dumnezeu este esențială pentru creștinismul adevărat. Iar Dumnezeu v-a dat autoritate asupra copiilor voștri, așa încât, prin a se obișnui să se supună voinței voastre, copiii pot fi echipați pentru a practica o supunere implicită față de autoritatea Lui. Atâta vreme cât copilul este capabil ca, într-o anumită măsură, să judece pentru sine, sunteți înaintea lui în locul lui Dumnezeu. Dacă permiteți ca voia și autoritatea voastră să fie pusă sub semnul întrebării, dacă vă feriți să exersați autoritatea absolută și fără compromis asupra lor,

---

¹² nepocăință – în context denotă lipsa de rușine sau regret pentru faptele, vorbele sau atitudinile personale; absența pocăinței.

vă educați copilul să fie un răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Indulgența unei mame așază fundația pentru neascultare și nesupunere față de Dumnezeu. Cu excepția situației când harul divin împiedică pierzarea veșnică a copilului în anii care vin, acesta este rezultatul obligatoriu... Nu lăsați să se spună că principiul pe care îl folosim în educația lor ar fi sever. Nu așa stau lucrurile. Cea mai hotărâtă autoritate poate fi întretesută cu *cea mai neobosită dragoste*. Iar cele două trebuie puse întotdeauna împreună. Există două mari principii ale stăpânirii lui Dumnezeu, iar administrarea familiei voastre ar trebui să semene cu stăpânirea lui Dumnezeu. Exersarea neobosită a dragostei va împiedica degenerarea autorității voastre în asprime, la fel cum exersarea fără compromis a autorității va împiedica dragostea voastră să degereze într-o indulgență nebunească.

Dacă vreți să vă creșteți copiii pe calea pe care ei să meargă, trebuie să le înfrânați și să le redirijați înclinațiile lor rătăcitoare. Nu uitați niciodată că ei au o natură depravată, înclinată către orice lucru rău, împotrivoare față de orice bine. De aceea, păziți-vă să le permiteți să-și facă de cap. Acea este calea care duce la moarte (Prov. 14:12; 16:25). Obișnuiți-i cu timpul să se supună înfrânării. Supuneți-i unei discipline complete și faceți acest lucru așa încât ei înșiși să devină convinși că disciplina nu servește plăcerii voastre, ci binelui lor. Un copil lăsat să meargă pe calea lui va aduce ruină asupra propriei persoane și întristare și suferință asupra

părinților lui. Amintiți-vă de situația lui Adonia: „Tatăl său nu-l mustrase niciodată în viața lui, zicând: ‚Pentru ce faci așa?’” (1 Împ. 1:6). Cu alte cuvinte, el fusese un copil răsfățat. Dar care a fost consecința? Până și patul morții tatălui său a fost tulburat de trădările și jocurile lui de culise și, pentru a asigura pacea împărăției, fratele lui a fost obligat să dea porunca ce i-a adus moartea.

Dacă vreți să vă creșteți copiii pe calea pe care ei să meargă, *va trebui să faceți ca toată educația lor să țintească, direct sau indirect, la bunăstarea lor spirituală și veșnică.* Prin aceasta nu vreau să spun că ar trebui să le vorbiți întotdeauna *numai* despre religie, căci există o asociere în mintea copilului între adevărul religios și sentimentul de dezgust și plictiseală, iar părinții trebuie să se păzească în mod deosebit de acest rău. Ceea ce vreau să spun este că trebuie să aveți mereu în vedere interesele lor veșnice. Nu îi educați doar pentru cei câțiva ani care aleargă repede în această viață, ci pentru slujba lui Dumnezeu și pentru a se bucura de El pe veci. Ce lucrare nobilă aveți! Gândiți-vă la ea în lumina veșniciei, și veți cunoaște că se bucură de o demnitate deosebită – de cea mai glorioasă slujbă în care se poate implica o ființă nemuritoare. Gândul că ceea ce faceți este pentru veșnicie vă va susține în mijlocul oricărei greutăți și vă va înviora în cariera voastră nobilă. Da, este o carieră nobilă! După ce toată onoarea, pompa și strălucirea simplelor preocupări temporare vor fi trecut, efectele trudei voastre vor rămâne. Veacuri

după veacuri vor vorbi despre biruința credinței voastre, a sânguinței și răbdării voastre... Vă pregătiți copiii pentru veșnicie. De aceea, nu ar trebui oare să faceți această slujbă cu o grijă și vigilență neîncetată?

Aproape că nici nu mai este nevoie să adaug, ca ultimă observație, că, dacă vreți să vă creșteți copiii pe calea pe care ei să meargă, trebuie să *apelați din plin la rugăciune, la rugăciune fierbinte - lupta rugăciunii, cu credință*. Fără aceasta, nu puteți face nimic așa cum trebuie făcut. Responsabilitățile voastre sunt mari și arzătoare, și la fel este și lucrarea de pregătire de care aveți nevoie pentru a vă achita de ele. Aveți nevoie de înțelepciune. Aveți nevoie de fermitate. Vă trebuie hotărâre, răbdare, stăpânire de sine, perseverență, și unde să mergeți pentru a obține toate acestea, dacă nu la scaunul îndurării Aceluia „dă tuturor cu mână largă și fără mustrare” (Iacov 1:5)? „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor” (Iacov 1:17). Rugăciunea continuă vă va pregăti pentru responsabilitățile voastre și va face ca acestea să fie plăcute. Prin rugăciune, vă veți agăța de puterea lui Dumnezeu și veți putea să spuneți alături de apostol: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filip. 4:13).

Voi încheia aceste remarci prin a vă reaminti de imensitatea responsabilității voastre. Sub mâna lui Dumnezeu, vi s-au încredințat destinele generației care se ridică și, prin ea, a generațiilor care urmează. Lumea are privirile ațintite către voi. Biserica lui Dumnezeu privește către voi. Sufletele

sfinților care au plecat în veșnicie se uită la voi. Oștirile de îngeri privesc către voi. Dumnezeu însuși se uită la voi, ca la acelea a căror influență se va regăsi în viețile a mii de suflete încă nenăscute. Fie ca simțământul importanței chemării voastre înalte să vă anime să alergați cu răbdare în alergarea care vă stă înaintea. Când veți fi încheiat alergarea voastră și veți fi chemate să dați socoteală înaintea lui Dumnezeu, vă veți întâlni cu fericirea de nedescris de a fi binevenite în țărâmurile slavei prin intermediul glasului aprobator al Dumnezeului și Mântuitorului vostru: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:21). Apoi, alături de toți cei dragi ai voștri, veți sta pe muntele Sionului când pământul și marile vor fi dispărut și, cu o inimă plină de recunoștință, veți arunca cununile voastre la picioarele lui Isus, spunând: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă” (Ps. 115:1).

Fragment din lucrarea *Three Lectures to Christian Mothers*,
aflată în domeniul public.

* * *

James Cameron (1809-1873): predicator congregaționalist scoțian, născut la Gourock, Firth of Clyde, Scoția.

EDUCAREA BIBLICĂ A COPIILOR (2)

John Angell James (1785-1859)

Una dintre cele mai mari greșeli în care cad mamele este aceea de a presupune că primii doi sau trei ani din viața unui copil sunt neimportanți în ce privește educația lui. Adevărul este că, în formarea caracterului, ei sunt cei mai importanți dintre toți. S-a spus pe bună dreptate că, de la primele impresii, de la primele principii implantate în sufletul lui și de la primele obiceiuri formate în acești ani, caracterul copilului se va dezvolta și se va manifesta în viața aceasta și în veșnicie.

Este foarte clar că, înainte de a putea vorbi, copilul este capabil să primească învățătură morală. Conștiința sau simțul moral poate fi dezvoltat de o femeie atentă la scurt timp, dacă nu chiar mai înainte ca acel copil să-și fi petrecut prima aniversare a nașterii. Atât de timpuriu poate fi el făcut să facă deosebire între ceea ce mama lui consideră că este bine sau rău, între ceea ce este plăcut sau nu înaintea ei. Până și ființele fără rațiune fac acest lucru. Dacă ele pot să își învețe puii în felul acesta, oare ar fi imposibil ca noi să ne învățăm pruncii? Este recunoscut că există mai multă rațiune în multe animale sălbatice decât în prunci. Totuși, până și animalele foarte tinere pot fi educate să știe ceea ce pot face și

cea ce nu. Tot astfel, copiii noștri pot fi educați de foarte timpuriu. Le aud adesea pe mame spunând că pruncii lor sunt prea mici pentru a fi învățați ascultarea. Mama care acțiunează pe baza maximei care spune că acești copilași pot să facă ce vor pentru câțiva ani, sau chiar câteva luni, vor descoperi pe cheltuiala lor că acea lecție nu va fi uitată ușor. Educația morală poate și ar trebui să o preceadă pe cea intelectuală. Cultivarea dorințelor și a conștiinței ar trebui să fie începutul și temelia educației, facilitând astfel orice efort ulterior al copilului sau al celor care îl pregătesc sau educă.

În anumite femei există o timiditate și o lipsă de încredere în propriile capacități, lucruri care paralizează sau împiedică străduințele pe care le pot face dacă ar crede câtuși de puțin în abilitățile lor. Orice femeie cu mintea limpede și cu intenții bune poate face mai mult decât își imaginează spre formarea caracterului copilului ei. Dacă este deficitară într-un anumit aspect, să citească. De aceea, nicio mamă nu ar trebui să neglijeze lectura instructivă, oricât de calificată s-ar considera. Oricine poate învăța ceva de la alții. De aceea, nu vă fie teamă, mamelor timide și anxioase! Rugăciunea va aduce ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu asupra voastră!

Indulgența exagerată este cel mai răspândit – și cel mai dăunător – pericol în care o mamă tânără poate să cadă. Fii blândă, așa ar trebui să fii. O mamă aspră este o batjocură dublă la adresa femeilor și a relațiilor pe care le dezvoltă.

Dragostea este puterea ei, instrumentul ei, și fără dragoste nu poate face nimic, *mai rău decât nimic*. Dar dragostea ei trebuie să fie asemenea dragostei Părintelui divin care a spus: „Eu îi mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc” (Apoc. 3:19). Poți să îi spui „nu” unui copil când, cu zâmbete care încearcă să te câștige, cu vocea care imploră și cu ochii plini de lacrimi, îți cere un lucru care nu îi face bine? Poți să îndepărtezi de la el lucrurile care îl vor răni, care îi vor cauza durere dacă le-ar primi? Poți să îl corectezi pentru greșeli, când inima ta se ridică în opoziție față de judecata ta? Poți să îl alungi din brațele tale pentru o vreme cât nu este supus, dacă el se agață de gâtul tău și strigă cu tact să rămână? Poți să impui ascultarea în lucrurile care i se par dificile, dar care pentru tine sunt o poruncă, o necesitate? Poți să rezisti lacrimilor lui, hotărâtă să atingi scopul, neclintită când îți cere cu insistență, cucerindu-ți prima dată inima și împotrivindu-te cu hotărâre propriei tale porniri, pentru a putea să o cucerești pe a lui? Sau îți permiți să te supui pentru a pune capăt unei dispute, și prin a-i alina suferințele ajungi să hrănești temperamentul care altfel ar fi trebuit eradicat cu orice preț și cu orice suferință? Cea care nu poate răspunde adecvat la toate acestea, nu este potrivită să fie mamă. Într-o familie trebuie să existe disciplină. Părintele trebuie să primească ascultare. Renunță la aceasta, și îți vei educa copiii să fie răi. Și o spun din nou, *începeți cât de timpuriu*. Puneți rapid un jug moale și ușor... Atât oamenii cât

și animalele pot să treacă în curând dincolo de puterea disciplinei...

Mai trebuie să îți spun că tot ceea ce faci în educația și creșterea copiilor tăi pe calea pe care să meargă trebuie să țintească, direct sau indirect, la binele lor veșnic?... Așa cum am remarcat deja, nu vei trece cu vederea pregătirea intelectuală a minților copiilor, dar sper că educația lor morală și religioasă va fi ținta eforturilor tale prioritare. Văzându-ți copiii ca pe niște ființe nemuritoare destinate veșniciei și capabile de fericirile cerului, te vei strădui încă din pruncia lor să le saturezi mințile cu ideile creștinismului biblic. Nemurierea este ceea ce salvează de la nimicnicie și neimportantă tot ceea ce ține de cinstea înălțată a unei mame, și aceasta într-o măsură copleșitoare.

Prin hotărârea suverană a Celui atotputernic, ea a dat naștere nu unei ființe de o existență momentană, a cărei viață va pieri asemenea vieții fiarelor de pe câmp, ci unei ființe nemuritoare!... Dragi mame, aceasta este demnitatea voastră, aceasta este onoarea voastră cea mare. Fiți conștiente și prețuiți chemarea voastră deosebit de bogată de a-i educa pe fiii și fiicele Domnului Dumnezeu atotputernic, și de a pregăti familia sfântă chemată să locuiască în acele multe locașuri din casa Tatălui Său pe care Domnul Isus a plecat să le pregătească (Ioan 14:2). Dedicăți-vă acestei lucrări glorioase. Fiți sânguinoase în tot ceea ce faceți, așa încât să nu

lucrați împotriva adevăratei credințe, ci să influențați mințile copiilor voștri în favoarea ei. Lăsați ca dorințele voastre cele mai fierbinți, bucuria voastră cea mai mare și zâmbetele voastre cele mai cuceritoare să fie folosite când îi învățați pe copiii voștri în credință. Imitați, pe cât este posibil, frumusețea, curăția și devoțiunea ființelor angelice. Ilustrați umblarea cu Hristos în toată frumusețea, plăcerea, sfințirea și dulceața ei imposibil de exprimat în cuvinte. Faceți așa încât ei să vadă aceste lucruri în caracterul vostru după cum le aud de pe buzele voastre.

Aveți grijă în special să nu impuneți o responsabilitate care ar trebui să fie propusă ca un obiect al nădejzii și o sursă a bucuriei. Faceți așa încât copiii să vadă în voi acea evlavie care, dacă într-un aspect este o cale îngustă și dificilă, într-un altul să fie văzută ca un drum al plăcerii și o cale a păcii. Nu impuneți studiul Scripturii sau învățarea imnurilor ca pe o pedeapsă pentru greșeli, transformând astfel religia, care este o peregustare a cerului, într-o penitență care li se va părea un chin venit înainte de vreme. Nu faceți din ziua Domnului o zi a tristeții, în loc să fie ziua bucuriei, dându-le lucruri de făcut care vor face ca ziua de odihnă să li se pară mai obositoare decât zilele de muncă ale săptămânii...

Acum, ca să însumez toate lucrurile aici, gândiți-vă la obiectul misiunii unei mame: o ființă nemuritoare; la datoria mamei: să își educe copilul pentru Dumnezeu, pentru cer și pentru veșnicie; la demnitatea unei mame: să educe familia

Creatorului preînalt al universului; la *dificultatea* unei mame: să ridice o creatură decăzută și păcătoasă la sfințenie și virtute; la *încurajarea* unei mame: promisiunea harului divin care o ajută în responsabilitățile ei monumentale; la *odihna* unei mame: să poarte povara grijilor ei înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune; și la *nădejdea* unei mame: să-și întâlnească copilul în slava veșnică și să petreacă veacurile veșnice ale fericirii alături de el, înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.

Însă doar mamele sunt chemate să se implice în această lucrare de educare a copiilor lor pentru Dumnezeu? Nu. Dragi tați, vă vorbesc vouă, căci și Biblia vă vorbește: „Și voi, părinților [lit. taților], nu îi întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în musturarea și învățătura Domnului” (Efes. 6:4)... Îți folosești autoritatea, dând învățături, aducându-ți rugăciunile și exemplul, toate spre mântuirea copiilor tăi? Este dorința, ambiția, străduința și rugăciunea ta ca ei să devină creștini evlavioși, sau numai niște oameni bogați în această lume? Îți reverși influența în aceeași direcție în care o revarsă soția ta sfântă? O ajuți sau o împiedici în străduințele ei evlavioase spre binele spiritual și veșnic al urmașilor voștri? Fericit trebuie să fie acel cuplu unde există o convergență a dorințelor și asemănare a sentimentelor în cea mai monumentală preocupare care poate implica atenția oamenilor, a îngerilor sau a lui Dumnezeu: religia. Acolo unde soțul și soția au același gând și aceeași inimă, nu doar

cu privire la ei înșiși, ci și spre binele copiilor lor, amândoi sunt implicați în creșterea lor spre gloria veșnică! Pot compara un astfel de cuplu, în eforturile lor binevoitoare spre binele copiilor lor, cu cei doi îngeri care au fost trimiși din cer pentru a-l salva pe Lot și care, cu străduințe sfinte și binevoitoare, l-au luat de mână smulgându-l din cetatea gata să ardă și l-au condus în locul siguranței, pregătit prin îndurarea Dumnezeului preaiubit.

* * *

Fragment din lucrarea *Female Piety*, aflată în domeniul public.

* * *

John Angell James (1785-1859): predicator și autor congregaționalist englez, născut la Blandford, Dorsetshire, Anglia.

* * *

Nu da niciodată o poruncă ce nu vrei să fie ascultată. Nu există nicio modalitate mai eficientă de a-l învăța pe copil neascultarea decât să îi dai porunci pe care nu dorești în niciun fel să le institui permanent. Un copil este învățat în felul acesta să își neglijeze mama, și, în scurt timp, obiceiul devine atât de puternic și împotrivirea copilului atât de mare față de mamă, încât ajunge confirmat prin faptul că nu mai ține cont nici de îndemnuri, nici de avertismente. - *J.S.C. Abbot*

Puterea unei mame stă în faptul că ea se roagă pentru copilul ei. - *Abraham Kuiper*

Mama ce locuiește încă împreună cu copiii ei când aceștia sunt tineri ar trebui să fie foarte sârguincioasă în a-i învăța și a-i îndemna la lucruri bune. Când tații sunt plecați, mamele au oportunități mai frecvente de a-i învăța, vorbindu-le despre lucrurile necesare și veghind asupra lor. Aceasta este cea mai mare slujire pe care majoritatea femeilor o pot face pentru Dumnezeu în această lume! Multe biserici binecuvântate cu slujitori buni pot să fie mulțumitoare educației evlavioase făcută de mame. Multe mii de suflete din cer pot să le mulțumească mamelor pentru grija și sârguința lor, acestea fiind primele mijloace cu influență în viețile lor. În felul acesta, prin buna educație a copiilor lor, femeile credincioase devin în mod obișnuit binecuvântări mari atât pentru biserică cât și pentru țară. – *Richard Baxter*

MOȘTENIREA MAMEI CREȘTINE

Elizabeth Joscelin (c. 1595? -1622)

După ce am tânjit îndelung, adesea și fierbinte ca Dumnezeu să îmi dea harul să fiu mama unuia dintre copiii Lui și întrucât văd că acum se apropie momentul când sper că El a rânduit să mi te dea, m-am gândit deopotrivă la motivația pentru care te-am dorit atât de mult și, descoperind că adevărata cauză a fost aceea de a te face fericit, m-am gândit cum aș putea să obțin această fericire pentru tine.¹³

Știu că ea nu constă în onoare, bogăție, putere trupească sau prieteni, chiar dacă toate acestea sunt mari binecuvântări. De aceea, mi s-ar părea o rugăciune slabă să doresc să te am doar ca moștenitor al averii mele. Nu, nu mi-am dorit niciodată o moștenire atât de săracă pentru tine, chiar dacă ea ar însuma întreaga lume. Nu L-am implorat pe Dumnezeu să îmi dea atâta durere pe cât știu că trebuie să suport, ca să fii copilul meu doar pentru bogățiile pământești, căci știu că astăzi poți să fii bogat, și mâine să fii cerșetor. N-am sperat să mă

---

¹³ Nota editorului: aceasta este o versiune editată a lucrării lui Elizabeth Joscelin. Ea constituie o lucrare ce reflectă genul literar specific feminin care a apărut în Anglia secolului al XVII-lea, și cunoscut ca o „carte de sfaturi”. Cărțile de sfaturi erau o formă a literaturii renascentiste prin care mama scria învățături predominant spirituale, simbolizând un fel de moștenire lăsată copiilor ei. Moștenirea lui Joscelin este unică pentru că, îngrijorată fiind de posibilitatea de a muri când avea să nască, are ca destinatar copilul ei încă *nenăscut*. Surprinzător de trist este că Elizabeth a dat naștere unei fiice, Theodora, pe 12 Octombrie 1622, și a murit la 9 zile mai târziu. [Acest articol a suferit un proces de editare pentru a fi adaptat cititorilor din vremurile noastre, astfel că mai multe însemnări editoriale au fost îndepărtate așa încât cititorul să aibă parte de o lectură mai ușoară.]

joc cu pruncia ta și doar această joacă să stârnească dorința mea de a te avea. Știu că toată bucuria pe care un părinte și-o poate găsi într-un copil este ca mierea amestecată cu pelin¹⁴.

Dar adevăratul motiv pentru care am îngenuncheat atât de des înaintea lui Dumnezeu pentru tine este ca tu să poți fi un moștenitor al Împărăției cerurilor. Cu acest motiv Îl implor cu smerenie pe Dumnezeul Preaînalt ca să îți îndrepte toate acțiunile și, dacă este voia Lui binecuvântată, să îți dea o măsură atât de bogată a harului Său, încât să Îl poți sluji ca rob al Său și El să te facă un adevărat om.

Este adevărat că veacurile acestea privesc la slujirea lui Dumnezeu ca la o muncă foarte disprețuită, potrivită doar pentru copiii săracilor, pentru frații mai tineri sau pentru cei care nu au alte mijloace de a trăi.

Dar, înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să fii descurajat de aceste vorbiri deșarte: întărește-te amintindu-ți de *prețul nespus al câștigării unui singur suflet înaintea lui Dumnezeu*, și vei descoperi rapid ce slujbă minunată este să fii un slujitor al Dumnezeului cel viu.

Dacă El va găsi de cuviință să îți îndrepte inima cu Duhul Său Sfânt, ea va străluci și va arde de zel în slujba Lui. Dumnezeu să îți deschidă buzele pentru ca gura ta să cânte laudele Lui (Ps. 51:15).

---

¹⁴ pelin – amar, termen folosit aici metaforic, autoarea contrastând amărăciunea cu dulceața – durerea și bucuria de a fi mamă.

Dacă aș fi pricepută să scriu, aș scrie tot ceea ce înțeleg despre starea fericită a adevăraților slujitori, a celor care trudes pentru El. Dar aș putea spune simplu că, dintre toți oamenii, ca urmare a chemării lor, aceștia sunt cei mai fericiți. Ei sunt obișnuiți cu Dumnezeu, trudes în via Lui și sunt atât de prețuiți de El încât le dă o abundență a cunoștinței. Fii *unul dintre aceștia!* Nu lăsa ca batjocura oamenilor răi să te împiedice.

Privește la felul cum Dumnezeu ți-a oferit mijloace suficiente în providența Lui. Nu trebuie să te oprești în studiul tău pentru a-ți căuta un mijloc de trai, așa cum se opriseră evreii din lucrarea lor pentru a căuta paie (Exod 5:6-23). Dacă nu vei fi mulțumit cu starea aceasta, nu vei fi mulțumit nici dacă vei avea mai mult. Dumnezeu să te elibereze de lăcomie!

Îți doresc ca, deși în chemarea spirituală în slujba Bisericii, să nu umbli după beneficiile materiale, nici după promovare; chiar de aș crede că sunt lucruri onorabile, mi-aș dori să fii cu adevărat un slujitor smerit și zelos, și ca singurul tău obiectiv să fie acela de a-L sluji pe Dumnezeu fără a dori vreun lucru pentru tine, cu excepția Împărăției cerului. Totuși, întrucât nu doresc să te văd căutând aceste lucruri, te rog să fii atent să nu neglijezi binecuvântările lui Dumnezeu, ci, cu toată recunoștința, să primești ceea ce El îți dă și să fii un administrator grijuliu, dând mai departe din ceea ce ai primit spre binele celor care au nevoie.

Nu puteam decât să aleg să pun această dorință în scris, căci m-am temut ca nu cumva Dumnezeu să rânduiască plecarea mea în veșnicie înainte de a-ți putea spune aceste lucruri prin viu grai.

Dacă vei fi o fiică... citește mai departe, și vei vedea dragostea și grija mea pentru tine și pentru mântuirea ta fiind la fel de mari ca atunci când ai fi fost băiat. Vei vedea că grija mea este chiar mai mare în cazul acesta.

Când vei ajunge capabil să ai propriul discernământ, se poate să ți se pară ciudat să primești aceste rânduri de la o mamă care a murit la nașterea ta. Dar când îi vei vedea pe oameni cumpărând terenuri și acumulând comori pentru pruncii lor nenăscuți, să nu te miri că îmi pasă atât de mult de mântuirea ta, că am ținut atât de mult să îți îndrept privirea către moștenirea veșnică. Nu știu dacă voi trăi să te învăț după ce te vei naște, așa că nu vreau să fiu învinuită doar pentru că ți-am scris înainte de a te naște. Cine nu m-ar condamna dacă aș fi nepăsătoare față de trupul tău, ce se află în interiorul meu? Cu siguranță, o grijă și mai mare trebuie îndreptată către sufletul tău. De aceea, mă voi strădui să mă achit de grija pentru trupul și sufletul tău deopotrivă, atâta vreme cât am viață în mine.

Și iarăși, unii ar putea să se mire că scriu în felul acesta, gândindu-se că există atât de multe cărți foarte bune care merită toată atenția mea. Îți mărturisesc acest lucru,

dar nu vreau să îmi cer scuze. Nu îi scriu lumii acesteia, ci *propriului copil*, și aceste îndemnuri firave venite de la o mamă deja moartă (care nu te poate lăuda și nu te poate muștra așa cum trebuie în fiecare zi) pot să te ajute mai mult decât ajutorul venit din partea celor cu mult mai învățați. Când te gândești la aceste lucruri, nici conștientizarea adevărată a slăbiciunii mele și nici frica de faptul că aceste rânduri pot să ajungă înaintea ochilor oamenilor și să stârnească batjocură chiar și asupra mormântului meu, nimic nu poate să îmi împiedice mâna să aștearnă pe hârtie expresia dorinței mele fierbinți pentru mântuirea ta.

De aceea, dragă copile, citește *dragostea mea* în aceste rânduri. Dacă Dumnezeu mă va lua de la tine, ascultă de aceste îndemnuri ca și cum aș fi în prezența ta. Le-am învățat din Cuvântul lui Dumnezeu, așa că te implor să le folosești.

(1) Primul îndemn pe care ți-l dau este învățat de la Solomon, din Eclesiastul 12:1: „adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale”. Acesta este un început excelent și o lecție potrivită pentru un copil... Să îți miști inima pentru a-ți aminti de Creatorul tău înainte de a fi prea târziu, să meditezi la beneficiile și binecuvântările pe care le primești continuu din mâna Lui. În primul rând, gândește-te la felul în care El te-a creat când nu erai nimic. Gândește-te la felul în care El te-a răscumpărat prin moartea Fiului Său, pentru că erai mai rău decât nimic. Iar acum, numai prin har, El ți-a dat Duhul Său Sfânt, sfințindu-te pentru a fi părtaș unei

Împărății veșnice¹⁵. Nu poți înțelege cât de imense sunt atât aceste îndurări, ci strigătul sufletului tău trebuie să fie acesta: „Ce aş putea să fac pentru un Dumnezeu atât de bun? Voi pune toate puterile sufletului și trupului meu în slujba Lui. Îi voi dedica primele gânduri. Asemenea jertfei lui Abel (Gen. 4:4), Îi voi aduce primele roade ale tinereții mele. În puterea vârstei mele mă voi pleca înaintea Lui și, dacă voi trăi până la bătrânețe, mă rog ca slăbiciunea să nu le dea voie genunchii lor mei să nu se plece și nici mâinilor mele să nu se ridice către El. Totuși, inima mea va medita zi și noapte la bunătatea Lui, iar limba mea va vorbi întotdeauna despre lucrările Sale minunate”.

Când îți vei aminti astfel de îndurările infinite ale lui Dumnezeu, este potrivit să te îndrepti cu hotărâre către o slujirea Lui constantă, să îți pui în ordine gândurile, cuvintele și faptele pentru a sluji gloriei Sale. Va fi nimerit să te legi prin legământ să nu îți încalci promisiunile față de Dumnezeu... Subliniază, te rog, regulile următoare, care te vor ajuta să îți rânduiești viața, iar Dumnezeu te va binecuvânta pe tine și toate străduințele tale bune.

(2) De la primii pași pe care îi faci în zorii dimineții, fii atent ca nu cumva să hrănești în mintea ta gânduri deșarte, nefolositoare și, mai presus de orice, neevlavioase, care să îți împiedice rugăciunea de mulțumire de dimineață. De aceea,

---

¹⁵ Joscelin, o credincioasă anglicană, scrie presupunând convertirea copilului ei.

meditează imediat la îndurările lui Dumnezeu, la răutatea diavolului și la propria slăbiciune. Răutatea diavolului este la fel de ușor de observat pe cât este neputința ta, căci chiar acum el pândește gata să captureze orice pornire bună a inimii, sugerându-i imaginației tale lucruri mult mai atrăgătoare și îndemnându-te să abandonezi slujirea lui Dumnezeu, chiar și pentru foarte scurt timp.

Fii în alertă și înarmat împotriva ispitelor lui. Fii convins de faptul că, odată ce ai cedat insistențelor lui de a neglija rugăciunea, chiar și pentru o jumătate de ceas, când acel moment vine, te vei descoperi cu mult mai nepregătit și mai indispus, și inima ta va fi mult mai greoaie în exercițiul rugăciunii decât anterior. Prin contrast, dacă te pregătești pentru rugăciune, chiar dacă ai fi greoi și lipsit de bucurie în ea, totuși, Dumnezeu, care cercetează inima și vede dorința ta de a te ruga – chiar dacă nu ai putere – îți va da iluminare și îți va pregăti inima în anticiparea momentului următor, care îți va aduce mângâiere. De aceea, păzește-te ca nu cumva diavolul să te amăgească, căci vezi că răutatea lui nu este mică tocmai prin faptul că el caută să îți fure toată bucuria prezentă și viitoare. Fii sigur că nu te vei putea bucura în mod autentic de nicio plăcere pământească, atâta vreme cât nu cauți fericirea cerească mai întâi de toate.

Odată ce ai observat răutatea infinită a diavolului și neputința ta peste măsură de mare, cum crezi că vei putea fi ocrotit de capcanele lui, dacă vei dormi? Sau îți imaginezi că

el se rezumă la simple îndemnuri când ești treaz? Nu, nu te amăgi, el nu este un vrăjmaș obișnuit. Ura lui față de tine este atât de mare încât, dacă ar putea, ți-ar rupe trupul în bucăți și ți-ar târî sufletul în Iad în timp ce dormi. Vai, el ar fi făcut acest lucru deja de multă vreme, pentru că puterea ta de a te împotrivi este mică. De aceea, trebuie să mărturisești în mod necesar aceste lucruri Aceluia care este singurul ce poate să te păzească: Dumnezeu și îndurarea Lui – nu ceea ce tu meriți – prin care ești ocrotit. Adună în sufletul tău o hotărâre categorică de a-L sluji cu toată puterea ta pe tot parcursul zilei și de a te împotrivi tuturor ispitelor diavolului.

De aceea, odată ce ești cu totul treaz – căci cu siguranță că Dumnezeu nu găsește plăcere în rugăciunea adormită – începe să Îi aduci mulțumiri lui Dumnezeu și să îți exprimi dorința de a avea parte în continuare de îndurarea Lui, până când îți poți revărsa sufletul înaintea Lui: „O, Dumnezeule veșnic, plin de har și bunătate încă de la început și îndurător până la sfârșitul lumii, Îți aduc mulțumirile mele smerite pentru că, după bunătatea Ta bogată, m-ai ocrotit prin harul Tău în noaptea care a trecut, păzindu-mă de toate pericolele care s-ar fi putut abate asupra mea. Te implor să continui revărsarea bunătății Tale față de mine și să îmi dai harul Tău pentru ca, în toate gândurile, cuvintele și acțiunile mele, să caut gloria Ta și să trăiesc cu atât mai mult în temere de Tine, astfel ca să pot muri ca beneficiar al favorii Tale, de dragul singurului Tău Fiu. Amin”.

(3) Odată ce L-ai invitat astfel pe Dumnezeu în sufletul tău, ia aminte ca nu cumva să jignești un Oaspete atât de măreț și glorios... O, gândește-te, suflete păcătos, ce grijă ar trebui să manifesti atunci când Dumnezeul cel viu îți dăruiește, în bunătatea Lui, harul locuirii Sale în sufletul tău, prin Duhul Sfânt: veghează, fii cu luare aminte. Dragul meu copil, nu Îl jigni intenționat...

Dar dacă, prin slăbiciunea și neputințele tale, ajungi cumva să săvârșești ceva împotriva Lui, aleargă imediat la El, înainte ca El să Se îndepărteze, căci El este îndurător și va mai rămâne acolo o vreme după ce ai păcătuțit, în așteptarea pocăinței tale. Aleargă de îndată! Nu socoti niciun păcat prea mic! Învață să te rușinezi de comiterea păcatului și, fiind hotărât, nădăjduiește să nu îl ascunzi de Dumnezeu prin niciun fel de mijloace, decât îmbrăcându-l în pocăința inimii¹⁶. El va îngropa ofensele tale în patimile Fiului¹⁷, așa încât le va ascunde de Sine. Domnul nu va disprețui o inimă zdrobită și, chiar dacă te-ar lăsa să îngenunchezi îndelung, în final va avea milă de tine. Învață de la Iacov să te lupți cu Dumnezeu și să exclami cu un duh fierbinte: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Gen. 32:26). Mântuitorul nostru a spus: „Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea” (Matei 11:12).

---

¹⁶ v. revista Vestitorul Evangheliei Harului nr. 3 (Pocăința).

¹⁷ patimile – suferințele și moartea Lui; v. revista Vestitorul Evangheliei Harului nr.7 (Substituția) și nr. 9 (Lucrarea lui Hristos).

(4) Vei vedea astfel că trebuie să existe hotărâre, nu o indiferență dacă vrei să ajungi în cer. De aceea, ia aminte să eviți toate păcatele. Orice ai face, fă cu bucurie. Fii rușinat de lenevie, pentru că ești om. Tremură la gândul leneviei, pentru că ești creștin. Fii sigur că diavolul nu este niciodată atât de fericit în ispitirile lui ca atunci când le folosește pe un om leneș, care nu poate îndura nici măcar efortul de a i se opune. Ce stare mai ticăloasă poate să existe în această lume?

Mai întâi, să fii urât de Dumnezeu ca un om leneș, nepotrivit pentru slujba Lui, apoi, prin sărăcie extremă, să fii disprețuit de toată lumea. De aceea, nu lăsa ca tinerețea ta să cadă pradă leneviei în vreun fel! Imediat ce ți-ai încheiat rugăciunea, pregătește-te să te ridici și, ridicându-te, mai înalți o rugăciune: „În Numele Tău, o, binecuvântate Mântuitor, mă ridic, Tu, care, alături de Tatăl și de Duhul Sfânt, m-ai creat și m-ai răscumpărat cu sângele Tău prețios. Te implor să mă iei și azi în stăpânirea Ta, să mă ocrotești și să mă binecuvântezi. Călăuzește-mă pe fiecare cale bună. Continuă să îmi îndrepti pașii și, după ce se încheie această fragilă și ticăloasă viață, du-mă în acea viață binecuvântată care nu are sfârșit, ca urmare a vredniciei și îndurărilor Tale mari. Amin”.

(5) Imediat ce te smulgi din brațele somnului, mândria caută să-și facă loc cu insistență, așteptând să îți ofere orice mărunțiș zadarnic în ce privește înfățișarea ta exterioară.

Chiar dacă eu cred că există feluri de mândrie mai stricate pentru suflet decât mândria modei, totuși ea este suficient de periculoasă. Sunt convinsă că ea trădează nebunia omului mai mult decât oricare alta. Nu este oare un lucru monstruos să vezi un om pe care Dumnezeu l-a creat într-o formă perfectă, cu fiecare parte a trupului bine proporționată, care, prin obiceiul lui de a se găti, se face atât de dezgustător încât nu poți găsi o creatură asemănătoare între toate făpturile lui Dumnezeu? Chiar dacă nu seamănă în formă sau la față cu altul, orice om are un suflet rațional asemănător tuturor semenilor lui. Dar mă tem că acești oameni care umblă după moda lumii au schimbat sufletele lor raționale pe niște suflete mândre, fără rațiune. Ar putea ei să își deformeze sufletele prin aceste ifose noi și prin purtarea lor asemănătoare maimuțelor: acționând într-un mod servil, purtându-se copilărește și îmbrăcând haine extravagante, doar ca să se poată lăuda că sunt mai la modă decât alții? *Cine și-ar dori să fie ca ei?* Mi-aș dori ca, de dragul lui Dumnezeu, să *fugi* de această deșertăciune, indiferent dacă vei fi băiat sau fată. Dacă ești fată, slujba ta în această privință este mai dificilă, pentru că ești mai slabă și ispitele tale față de acest viciu vor fi mai mari. Îi vei vedea pe cei despre care vei crede că sunt mai puțin capabili cum te vor depăși în această privință, și probabil că vei fi ispitită să îți dorești să fii ca ei, dacă nu chiar să îi depășești. Dar crede-mă și amintește-ți ce îți spun: sfârșitul tuturor acestor deșertăciuni este amar ca pelinul.

Ce te vei face când îți vei aminti de timpul cheltuit greșit, atunci când vei crește în vârstă și vei descoperi că n-ai căpătat nicio altă cunoștință decât cum să te îmbraci mai bine? Când vei vedea că jumătate, dacă nu chiar tot timpul tău a fost risipit și că de pe urma a ceea ce ai semănat nu culegi decât pocăință – *pocăință târzie* – vei plânge cu amar! Propria persoană te va acuza că ai adunat nebunie după nebunie, iar memoria nu va face decât să îți aducă acuzații după acuzații, până când, în final, vei descoperi că voința și dorințele tale corupte au fost cauza primară a stării tale. Apoi vei înțelege cu durere că, dacă L-ai fi slujit pe Dumnezeu în vremea când ai slujit dorințelor tale deșarte, acum ai fi avut pacea inimii. Dumnezeuul îndurării să îți dea harul să-ți amintești de El în zilele tinereții tale.

Nu mă înțelege greșit și nu îți închipui că îți poți asuma multă libertate, spunând, „Mama mea era prea strictă”. Nu, nu sunt, căci îți permit să umbli după haina modestiei, dar nu vreau să fii nici măcar un *începător* în ce privește moda lumii... Altfel spus, tot ceea ce eu doresc este să nu îți îndrepti inima către astfel de lucruri nebunești. Vei vedea că această purtare smerită și modestă îți va câștiga reputația și dragostea celor înțelepți și evlavioși.

Dacă îți vei dori lauda altora, urmează exemplul acelor femei duhovnicești, a căror faimă nu s-a șters cu timpul, cum este cazul Anei, care L-a slujit pe Domnul cu post și rugă-

ciune (Luca 2:36-38); cum este cazul Elisabetei, care L-a slujit pe Dumnezeu fără reproș (Luca 1:6); și cum este cazul credincioasei Estera, care le-a învățat pe slujnicele ei să postească și să se roage (Est. 4:16).

Mă tem atât de mult că ai putea să cazi în acest păcat, încât mi-aș petrece puținul timp din viață pe care îl mai am doar pentru a te îndemna să fugi de el. Știi că este cel mai periculos și mai subtil păcat care poate fura inima unui om. El își poate schimba hainele la fel de des pe cât își schimbă cameleonul culorile. Dacă îți prețuiești sufletul, alungă astfel de gânduri din inima ta! Dacă îți hrănești mândria, ea va fi ca un lingușitor fără rușine care te va face să crezi că ești mai mare, mai înțelept, mai învățat decât toți prietenii tăi, pe când, în realitate, te vei dovedi cel mai mare nebun dintre ei, obosindu-i pe toți cu vorbirea ta deșartă.

Solomon spunea: „Mândria merge înaintea pieirii, și trufia merge înainte căderii” (Prov. 16:18). Tot astfel, Mântuitorul nostru binecuvântat, adevăratul model de smerenie, ne îndeamnă să învățăm de la El, care a fost blând și smerit cu inima (Matei 11:29). Dacă procedăm astfel, El promite că vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Mândria este plină de blesteme, așa că este bine să fim avertizați împotriva ei, chiar și atunci când îndemnurile nu ne ajută: „Căci oricine se înalță, va fi smerit” (Luca 14:11). Citește des și cu sârguință Sfintele Scripturi, și vei descoperi avertismente continue împotriva

mândriei, vei descoperi pedeapsa ce o atrage și îndemnuri la veghere față de ea.

Vei vedea că niciun păcat nu este pedepsit atât aspru ca acesta, căci el a făcut diavoli din îngeri, un animal sălbatic din marele Nebucadnețar (Dan. 5:21) și a transformat-o pe Izabela în hrana câinilor (1 Împ. 9:10, 36; 2 Împ. 21:23). Voi încheia acest punct cu vorbele unui om înțelept: „Dacă toate păcatele care stăpânesc în această lume ar fi arse până la cenușă, cenușa mândriei ar fi în măsură să le producă iarăși”.

(6) De aceea, evită orice fel de mândrie și fii întotdeauna gata ca, la cel mai mic impuls, să te retragi într-un loc izolat, unde să te așezi în smerenie pe genunchii tăi, să îți înnoiești rugăciunile, mărturisindu-ți cu umilință toate păcatele și dorind fierbinte iertarea lor. Folosește rugăciunea de dimineață a Dr. Smith¹⁸; nu știu de o rugăciune mai bună, și nici nu am găsit mai multă mângâiere în alta. Atunci când te sfătuiesc să folosești o rugăciune scrisă de altcineva, prin aceasta nu vreau să îți interzic în niciun fel să te rogi folosind cuvintele proprii, ci să Îl implori smerit pe Dumnezeu să îți dea harul de a te ruga adesea ca urmare a propriilor meditații, potrivit cu voia Lui.

(7) După ce ți-ai încheiat rugăciunea personală, asigură-te că nu absentezi de la rugăciunea comună, dacă ea

---

¹⁸ Henry Smith, „A Morning Prayer” în *The Works of Henry Smith*, Vol. 2, Tentmaker Publications, 460; Joscelin recomandă în același volum și secțiunea dedicată rugăciunii de seară.

este practică în familia unde trăiești. După ce ai terminat, mergi și folosește orice ocupație legitimă, fie spre folosul sau spre plăcerea ta. Apoi, dincolo de toate acestea, rezervă-ți un timp pentru a te așeza la un studiu bun, dar folosește acele momente pentru a te educa cel mai mult în teologie. Acest studiu te va face mai deosebit, mai bogat și mai fericit decât cea mai mare împărăție de pe pământ, dacă ai putea să ți-o însușești prin eforturile tale. Hristos spunea: „Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 12:26).

De aceea, dacă dorești *onoare*, slujește-L pe Domnul și poți fi sigur că o vei primi. Dacă țelul tău sunt *bogățiile*, sfântul Pavel te asigură că „evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” (1 Tim. 6:6). Dacă tânjești după *plăceri*, pune fericirea lui David înaintea ochilor tăi: „Când urmez învățăturile Tale, mă bucur de parc-aș avea toate comorile” (Ps. 119:14). Tot astfel, în Psalmul 92, el spune: „cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale” (92:4). În Psalmul 4, „Tu mi dai mai multă bucurie în inima mea” (4:7) și, tot așa, citind Psalmul 91, vei vedea că acest fel de binecuvântări sunt folosite de Dumnezeu pentru a-Și bucura copiii. Când ți-ai îndreptat inima cu hotărâre către acest fel de studiu, va fi pentru tine mai dulce cu cât vei pătrunde mai adânc în el și cu cât ți-l vei dori mai mult. De aceea, pe măsură ce ți-l dorești mai profund, Dumnezeu îți va arăta tot mai mult dragostea Lui. Îl vei studia deopotrivă în viața ta privată și îl vei practica în toate faptele tale făcute înaintea oamenilor, îți vei

cântări gândurile prin prisma lui, astfel încât cuvintele tale să fie iluminate. În cele ce urmează voi scrie câteva rânduri pentru a te îndemna și sfătui în ce privește vorbirea ta.

(8) Deși este ca și cum aș spune, „amintește-ți de Creatorul tău când vorbești”, mi-aș dori să pot folosi toate îndemnurile pentru a-ți prezenta pericolele atașate vorbirii ușurate. Atât de înclinați suntem să uităm de Dumnezeu în vorbirea noastră nebunească, încât uneori, prin cuvintele noastre, ne facem dumnezei din propriile persoane. De aceea, nu cred că va fi ceva greșit să primești câteva învățături, chiar dacă imperfecte, în ce privește vorbirea ta. Dimineața am dedicat-o meditației, rugăciunii, studiului bun și recreației oneste. Vremea amiezii este adeseori folosită pentru discuții, fiind tot ceea ce poate face un om în timpul mesei. Acesta este momentul când omul trebuie să fie veghetor în privința vorbirii sale, având înaintea lui binecuvântările bune ale lui Dumnezeu pentru a-și înviora trupul și compania plăcută a celor ce stau cu el la masă pentru a-și recrea mintea.

De aceea, omul nu trebuie să fie jignitor în niciun fel, fie față de Dumnezeu, fie față de oameni. Trebuie să ia aminte în mod special ca nu cumva, prin nepăsare sau prin grabă, vorbele lui să însemne luarea Numelui sfânt al lui Dumnezeu în deșert, ci întotdeauna să vorbească despre El cu reverență și înțelepciune. De aceea, dacă vrei să ai parte de binecuvântări înmulțite, nu lăsa să-ți scape vorbe care să rănească urechile sfinte. Cât de dezgustătoare este vorbirea

obscenă a oamenilor răi! Ea face ca inima blândă să fie rănită în orice circumstanță. Solomon spunea: „Omul înțelept își ascunde știința, dar inima nebunilor vestește nebunia” (Prov. 12:23) și „Cine-și păzește gura, își păzește sufletul” (13:3). „Pe înțelepți îi păzesc buzele lor” (14:3).

(9) Dacă îți păzești gândurile sfinte și cuvintele curate, nu mă voi teme, căci toate acțiunile tale vor fi la rându lor cinstite. Temerea mea este ca nu cumva să cunoști calea și totuși să te îndepărtezi neținând cont de sfatul meu și astfel să ajungi la capătul călătoriei tale cu o mare povară. În primul rând, ai grijă când ești singur să nu faci nimic din ceea ce nu ți-ai dori să faci dacă oamenii ar fi acolo să te vadă. Amintește-ți că ochii lui Dumnezeu sunt deschiși întotdeauna, și conștiința ta va fi un martor suficient împotriva ta. Mai apoi, asigură-te că nicio faptă de-a ta nu va pune sub semnul întrebării pretenția ta de credință. Aceasta este la fel ca și cum ți-aș fi spus „depărtează-te de rău” (1 Petru 3:11), căci, în cazul celui mai neînsemnat păcat pe care l-ai putea face, vrăjmașii adevărului vor fi foarte fericiți să spună: „Iată, acesta este unul dintre cei care Îl propovăduiesc pe Dumnezeu cu gura, dar vai, cum arată viața lui!” De aceea, creștinii trebuie să aibă o mare grijă, și în special cei pe care Dumnezeu i-a pus ca lumini în Biserica Lui. Orice dorești să faci, cercetează acel lucru prin lumina poruncilor lui Dumnezeu: dacă este în acord cu ele, mergi înainte bucuros. Chiar dacă sfârșitul nu se potrivește așteptărilor tale, nu fi întristat

și nici nu cârți, ci fii bucuros că este împlinită voia lui Dumnezeu. Încrederea ta în El trebuie să te asigure de faptul că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu (Rom. 8:28).

Următorul viciu mult prea răspândit în această epocă este beția, o cale largă către Iad. Omul poate să călătorească pe ea din păcat în păcat până când diavolul îi va arăta că nu mai poate merge înainte, ca atunci când un călător trece de la un han la altul, până ajunge la sfârșitul călătoriei lui. Cât de murdar este acel păcat care-l face pe om să fie un animal toată viața lui și un diavol la moartea sa! Solomon pune aceste întrebări pătrunzătoare: „Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt of-tărrile? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănirile fără pricină? Ai cui sunt ochii roșii?” (Prov. 23:29). În versetul următor, el aduce și răspunsul: „Ale celor ce întârzie la vin” (Prov. 23:30). Către finalul aceluși capitol, el prezintă starea ticăloasă produsă de acest viciu. Dacă vrei să eviți acest păcat, fii atent cum îți alegi prietenii, căci ei sunt cei ce te vor trăda atrăgându-te în acest păcat. Nu îți alege niciodată un bețiv ca tovarăș al tău, și cu atât mai puțin nu te împrieteni cu el. Bețivul nu este potrivit pentru slujba lui Dumnezeu și nici pentru compania oamenilor sfinți. Îl implor pe Dumnezeu să îți dea harul de a detesta alcoolul.

Mai apoi, trebuie să te îndemni să fugi de un păcat pe care nu îl pot denumi: trebuie să îți cercetezi inima și să îl

găsești. Este păcatul pe care îl *îndrăgești* și, pentru a te bucura de el, ai fi gata să te împotrivești tuturor celorlalte păcate – sau cel puțin așa crezi tu. Nu îl hrăni, nici nu îl tolera: caută-l sârguincios căci se găsește în natura ta, iar când l-ai găsit, alungă-l cât de departe. El este trădătorul subtil al sufletului tău, și toate celelalte păcate ale tale depind de el. Nu există atât de mult pericol în toate celelalte păcate cu care te lupți pe cât există în acest păcat central, pe care nici n-ai vrea să îl etichetezi ca atare.

(10) După ce ți-ai petrecut ziua în preocupări religioase și cinstite, când se așază seara, întoarce-te la câteva meditații bune sau la un studiu util. Încheie cu rugăciune, încredințându-te în brațele lui Dumnezeu, și așa vei putea să te duci bucuros la cina ta. Când ai terminat masa și vine vremea odihnei, așa cum ți-ai început dimineața, tot așa încheie-ți ziua cu mulțumiri smerite pentru toate binecuvântările pe care le-ai primit și cu pocăință din inimă pentru toate păcatele comise, enumerându-le în mod specific și deplângându-le. Cu cât vei merge mai des înaintea lui Dumnezeu în felul acesta, cu atât somnul tău va fi mai dulce, și te vei trezi cu inima plină de bucurie, gata să Îl slujești pe Domnul.

În ultimul rând, consacră-te cu tot ce ai lui Dumnezeu prin rugăciune fierbinte, folosind rugăciunea de seară a Dr. Smith, așa cum ai folosit-o pe cea de dimineață. Chiar dacă ambele sunt destinate rugăciunii în familie, ele pot fi adaptate ușor pentru rugăciunea personală. Mergând în felul

acesta la odihna ta, vei începe și vei sfârși ziua cu Acela care este deopotrivă începutul și sfârșitul (Isaia 44:6; 48:12; Apoc. 1:11, 17; 22:13). Petrece-ți în felul acesta cele șase zile ale trudei tale așa încât să fii gata să celebrezi Ziua Domnului, căreia îi este atașat un alt îndemn de aducere aminte (Exod 20:8).

(11) Adu-ți aminte să păzești sfântă ziua Domnului. Deși această îndatorire este poruncită atât de des și atât de insistent de Dumnezeu însuși în Vechiul Testament, și confirmată față de noi în Noul Testament prin învierea Mântuitorului nostru, în memoria Căruia este denumită ziua Domnului și celebrată perpetuu de Biserică, totuși, în zilele noastre, mult prea mulți nu păzesc niciun fel de zi, sau majoritatea țin un fel de umbră a zilei Domnului, ca și cum aceasta n-ar fi fost parte din creația și din răscumpărarea lumii. Mai putem găsi pe cineva care mai degrabă să piardă o afacere bună decât să o facă în ziua Domnului? Sau care să își înfrâneze dorințele proprii pentru a sfinți acea zi?

De aceea, văzând acest pericol în care poți fi atras ușor prin subtilitatea diavolului și mergând după mulțime, nu pot decât să te îndemn cu toată puterea să păzești cu atenție ziua Domnului. Te rog de aceea să însemnezi porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul

tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (Exod 20:8-11). Dacă vei învăța să Îl slujești ca un bun ucenic, El te va învăța într-o modalitate admirabilă, prin poruncă și prin exemplu. Mai întâi, te învață prin poruncă: să nu faci niciun fel de lucrare în ea. Apoi te învață prin exemplu: El a creat întreaga lume în șase zile, apoi S-a odihnit în a șaptea, și a binecuvântat-o.

Văzând că Dumnezeu îți poruncește astfel prin puterea Lui, te îndeamnă prin îndurările Lui și te învață atât prin poruncile cât și prin exemplul Lui plin de har, cum ai putea să fii atât de lipsit de har și de rațiune încât să nu ascuți de un Stăpân atât de drept? Cum ai putea să nu ascuți de un Tată atât de îndurător? Cum ai putea să nu ascuți de un Învățător atât de bun? Dacă nu faci din păzirea acestei zile o chestiune a conștiinței, oricât te-ai flata cu siguranța pe care ai putea să o ai, poți să ajungi să nu îți pui conștiința la lucru în nimic. Sunt convins că, dacă poți să pângărești această zi, fie pentru profiturile tale, fie pentru plăcerile tale, nu vei ezita să folosești orice altă ocazie pentru a încălca tot restul poruncilor, una după cealaltă. De aceea, de dragul lui Hristos, fii veghetor așa încât diavolul să nu te amăgească. Păzește-te așa încât agenții lui să nu te îndepărteze de la această îndatorire. El este mereu pregătit și gata să te abată de la Dumnezeu, însă nu

începe îndoială că el își dublează forțele în această zi. El va stârni ochii tăi la somn, va trimite încetineală și greutate peste inima ta și, probabil, chiar durere în trupul tău, așa încât să te învingă. El va folosi în mod sigur orice șmecherie, pentru a te împiedica să vii la casa lui Dumnezeu și în adunarea poporului Său. Acest lucru te îndeamnă să vezi cum practicile lui sunt împotriva ta în acea zi, așa încât să te întărești împotriva lui. Nu-l lăsa în niciun caz să te țină departe de biserică! Acolo a promis Dumnezeu că va fi prezent, și acolo este. De aceea, ai putea îndrăzni, ca un ticălos nebun, să te înstrăinezi de El? Știi că nu vei îndrăzni. De aceea, mergi cu o inimă pregătită de a te ruga și meditează la îndurările mari ale lui Dumnezeu, arătate în creația lumii, ca și în mila Lui și mai mare în răscumpărarea ta, și întrețese meditația ta cu rugăciuni, așa încât să poți aplica aceste binecuvântări sufletului tău. Așadar, apropie-te și intră cu reverență și zel în casa lui Dumnezeu! Îndepărtând toate celelalte gânduri, cu excepția acelor care pot să contribuie la buna lucrare de care te apropii, pleacă-ți genunchii și inima înaintea lui Dumnezeu, dorind prezența mai activă a Duhului Său Sfânt așa încât să te poți alătura congregației în rugăciune fierbinte și îndreptându-ți atenția cu totul către Cuvântul Său predicat. Chiar dacă îl auzi pe slujitor predicând slab, după părerea ta, totuși acordă-i atenția și vei descoperi că îți va aduce ceva folositor pentru suflet, fie un lucru pe care nu l-ai mai auzit, nu l-ai observat, l-ai uitat sau nu l-ai pus încă în practică. Este potrivit îți pui adesea în

mente acele lucruri care privesc mântuirea ta... De aceea, învață să îți pregătești inima de timpuriu pentru această zi, lucru pe care, dacă îl vei respecta bine, Dumnezeu te va binecuvânta pe tine și toate străduințele tale de peste săptămână. Iată felul în care m-am străduit să te îndemn la responsabilitățile tale față de Dumnezeu.

(12) Cinstea datorată părinților tăi este parte din responsabilitățile de care nu te poți dispensa, căci Dumnezeu o poruncește: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Exod 20:12). Ea este prima poruncă de pe tabla a doua, așa cum porunca „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exod 20:3) este pe prima tablă. Întrucât idolatria este cel mai mare păcat împotriva lui Dumnezeu iar neascultarea față de părinți este primul dintre păcatele săvârșite împotriva omului, suntem mai întâi avertizați de acestea două, așa încât să nu cădem în ele, căci va fi prea târziu să le evităm pe celelalte. Dacă devenim idolatri în inimă, nu ne va mai părea un lucru dificil să ne plecăm înaintea unei icoane, să abuzăm de Numele sfânt al lui Dumnezeu sau să pângărim ziua Lui sfântă. Tot astfel, dacă îndrăznim să ne răzvrătim împotriva părinților noștri buni, încălcând Legea lui Dumnezeu, vom putea cădea imediat în furt, crimă, curvie, minciună și lăcomie.

(13) Următoarea îndatorire, egală acesteia, privește relația ta cu lumea, în general: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12). Aceasta este porunca pe care Mântuitorul nostru ne-a dat-o: „Să vă iubiți

unii pe alții”. În felul acesta vom fi recunoscuți ca ai Lui, dacă ne iubim unul pe celălalt așa cum ne-a iubit El (Ioan 13:34-35). Totuși, din tot ceea ce ni se poruncește, nu există nimic mai contrar naturii noastre stricate decât această dragoste față de aproapele nostru, care ni se cere să fie ca iubirea pentru noi înșine. Putem foarte ușor să îl invidiem, dacă este bogat, sau să îl batjocorim, dacă este sărac – *dar să îl iubim?* Nu, diavolul este mult mai șiret în aceste relații. Lui i-ar fi mult mai greu să își împlinească planurile dacă oamenii ar începe dintr-o dată să se iubească unii pe ceilalți. De aceea, el își folosește toată îndemânarea pentru a stârni certuri și disensiuni între oameni, și să amestece dragostea cu ipocrizie.

Pentru a evita aceasta, gândește-te bine la faptul că Dumnezeu este Autorul păcii și al dragostei, și că cearta și luptele provin de la diavolul. Dacă ești copilul lui Dumnezeu, atunci trebuie să faci faptele lui Dumnezeu: să îți iubești aproapele așa cum ți-a poruncit El, așa încât să nu Îl provoci pe Mântuitorul nostru binecuvântat când va vedea semnul diavolului (*răutatea*) în tine și va spune așa cum le-a spus în trecut evreilor necredincioși: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru” (Ioan 8:44).

O, păzește-te să nu Îl întristezi pe Dumnezeu așa încât să se îndepărteze de tine ca și cum n-ai fi al Lui, pentru că nu îi iubești pe cei care sunt ai Lui. Dacă vei cântări bine acest gând, va fi suficient pentru a stârni dragostea în tine, chiar și numai dacă te vei teme să îi urăști pe cei pe care

Dumnezeu i-a iubit. Dar să crezi și să îți închipui că Dumnezeu ar încuraja la ură denotă o lipsă crasă de dragoste creștină, lucru față de care orice bun creștin ar trebui să tremure. Dumnezeu nu ți-a dat nicio autoritate să judeci pe cineva, ci ți-a poruncit să îți iubești până și vrăjmașii: „Iubiți-i pe vrăjmașii voștri, binecuvântați-i pe cei ce vă blestemă, faceți-le bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fiii ai Tatălui vostru care este în ceruri” (Matei 5:44-45). *Sine fine finis*.¹⁹.

* * *

Fragment din lucrarea *The Mother's Legacie to Her Unborn Childe*.

* * *

Elizabeth Joscelin (c. 1595?-1622): strănepoata teologului și episcopului anglican William Chaderton (1540?-1608); s-a născut la Cheshire, Anglia.

* * *

Ce este un copil, dacă nu o bucată din tine, îmbrăcată într-o altă piele? - *John Flavel*

---

¹⁹ Sine fine finis - lat. sfârșit fără sfârșit.

DISCIPLINAREA ÎNȚELEAPTĂ ÎN DRAGOSTE

Richard Adams (c. 1626-1698)

Părinților, nu îi întărâtați pe copiii voștri, ca să nu-și pierdă nădejdea. (Coloseni 3:21).

Corecția făcută într-o modalitate potrivită și răsplățile corecte pentru faptele bune sunt necesare pentru a opri răutatea și pentru a încuraja manierele respectabile. După cum cărțile bune ne ajută să căpătăm înțelepciune, corecția venită la timp alungă nebunia din noi. Un copil nu trebuie lăsat de capul lui, ca să nu îi aducă rușine părintelui: nuiaua și muștrarea pot să îi dea înțelepciunea care să prevină această situație (Prov. 29:15). De aceea, Dumnezeu ne îndeamnă astfel: „Pedepsește-ți fiul, și el îți va da odihnă și îți va aduce desfătare sufletului” (Prov. 29:17). În altă parte, El spune: „Nu cruța copilul de muștrare, căci dacă-l vei lovi cu nuiaua²⁰, nu va muri. Lovindu-l cu nuiaua, îi scoți sufletul din locuința morților” (Prov. 23:13-14). Aici avem nu doar o poruncă generală, ci și o promisiune a unei roade bune atunci

---

²⁰ dacă-l vei lovi – ideea de aici nu este cea a unei bății brutale: „Nu se are în vedere un fel de pedeapsă riguroasă, ci mai degrabă ceva echivalent disciplinării. Această concluzie poate fi trasă din partea a doua a versetului și din accentul general al cărții pus pe moderație, blândete și bunătate” (Tremper Longman III, *Proverbs*, Baker Academic, p. 426).

când împlinim această îndatorire într-o manieră corectă, însă ea trebuie cerută cu insistență prin rugăciune, pentru că neglijarea acestei îndatoriri este foarte periculoasă atât pentru rădăcină cât și pentru ramură, atât pentru părinte cât și pentru copil (2 Sam. 7:27-28; 1 Sam. 3:13; 1 Împ. 1:6). Da, iar nevoia rugăciunii părinților este mai mare aici, pentru a nu cădea în extrema pe care pasajul respectiv o interzice categoric. Părinții creștini, ai căror copii sunt chemați să „asculte de ei în Domnul”, trebuie să îi mustre în frica de Domnul și astfel să caute ca această poruncă a Lui să fie sfințită, fiind însoțită de învățătură, pentru a fi eficace prin binecuvântarea lui Dumnezeu în Hristos (1 Tim. 4:5; Mica 6:9).

În acest domeniu, părinții sunt chemați să folosească multă prudență creștină, așa încât copiii lor să poată înțelege, *în primul rând*, că, dintr-un *principiu al dragostei* pentru binele și corecția copiilor lor, părinții sunt nevoiți să folosească acest fel de lucrare corectivă la care Dumnezeu i-a chemat în circumstanțele potrivite, pentru că El însuși „îi muștră și îi pedepsește pe toți aceia, pe care-i iubește” (Apoc. 3:19; Evrei 12:6-8; Deut. 8:5). De aceea, dacă ei ar scuti nuiaua muștrării prin dragoste superficială, Dumnezeu, care le cunoaște cel mai bine inima și dorințele, ar putea să îi găsească vinovați că și-au urât copiii (Prov. 13:24; 3:12)...

Tot astfel, *în al doilea rând*, trebuie înțeles că *nebunia copiilor lor*, nu patimile părinților ar trebui să fie ceea ce îi

implică în acest exercițiu al corecției. Administrarea disciplinei în porniri pătimase ar fi asemenea unui medicament clocotitor, care mai degrabă rănește decât să vindece. Unii părinți sunt predispuși să treacă dincolo de măsurile juste și să îi disciplineze pe copii pentru propria plăcere, însă ei trebuie să învețe de la Dumnezeu să aibă în vedere *folosul copiilor* lor, și să nu îi corecteze decât când au un *motiv întemeiat* (Evrei 12:10). Părinții nu ar trebui să ridice nuiuaa pentru a-și revărsa propria mânie, ci pentru a supune păcatul copiilor lor, așa încât să nu fie vinovați că îi urăsc în inima lor (Lev. 19:17). Așadar, este un lucru cert că părinții nu ar trebui să tolereze păcatul în viața copilului lor, față de care au obligația de a-l muștra nu doar verbal, ci și de a-l corecta.

În al treilea rând, părinții trebuie să facă mai întâi de toate ceea ce Dumnezeu a făcut în cazul primilor noștri părinți: să îl convingă pe copil de goliciunea lui (Gen. 3:11-13), adică să îi arate răutatea minciunii, leneviei sau a oricărei alte greșeli de care copilul poate fi vinovat, învățându-l că fiecare dintre acestea este contrară Cuvântului lui Dumnezeu și dăunătoare propriului suflet (Prov. 12:22; 8:36), ca și că el este pus sub disciplină pentru a fi vindecat de acel rău. Părinții trebuie să îi învețe pe copiii lor că ei nu pot să îndrăznească să tolereze acest rău așa încât să îl lase multă vreme necorectat, întrucât amânarea se poate dovedi periculoasă deopotrivă pentru părinte și pentru copil, dacă nu este folosită nuiuaa. Rana bolnavă ar putea să infecteze întreg trupul și să devină

ca o cangrenă, dacă nu este curățată la timp. Dragostea unei *mame* se demonstrează prin faptul că își disciplinează copilul de timpuriu, potrivit atât cu vârsta copilului, cât cu fapta lui (Prov. 23:13; 13:24). Dacă pentru un copil nu este prea devreme să păcătuiască, nu ar trebui să credem că ar fi prea devreme ca părinții să îl corecteze prompt, înainte ca păcatul să crească în putere, să înainteze și să rodească. Copilul trebuie corectat „cât mai este nădejde” (Prov. 19:18). Copacul poate fi îndreptat câtă vreme este tânăr, așa că păcatul trebuie omorât chiar din mugure. Observăm că Dumnezeu a fost foarte sever în a scoate la iveală și a pedepsi primele încălcări ale poruncilor Sale, cum a fost situația aceluia care a adunat lemne în ziua Sabatului sau când fiii lui Aaron au adus un foc străin pe altar (Num. 15:25; Lev. 10:2). Astfel, părinții ar trebui să corecteze prompt primele îndepărtări de pe cale ale copiilor lor.

Tot astfel, în *al patrulea rând*, ei trebuie să îi determine pe copii să vadă că părinții lor sunt hotărâți ca, după o analiză serioasă, să nu renunțe la corectarea încăpățânării și a temperamentului rău al copiilor lor, întrucât înțeleptul ne spune: „Nu abandona pedeapsa din cauza smiorcăielilor lui” (Prov. 19:18, lit. KJV), astfel încât ei să nu rămână curajoși în greșelile lor. Ei trebuie să înțeleagă atât cât pot că la mijloc este compasiune, așa cum Tatăl din ceruri este rănit în rănilor celor care sunt ai Lui, așa încât părinții suferă alături de copiii lor. Așa cum Domnul ne disciplinează „cu măsură”, și totuși nu ne lasă nepedepsiți, așa trebuie să facă și părinții (Isaia 63:9; Ier. 30:11).

Pasajul nostru pune o limită corecției, așa încât ea să nu depășească proporția dreaptă și să nu ducă la descurajarea copiilor, ale căror temperamente și greșeli diferite trebuie luate în considerare, așa încât să *nu pună asupra lor mai mult decât pot să suporte* (1 Cor. 10:13). De aceea, părinții trebuie să aibă o grijă specială ca disciplina și corecția să fie cu măsură. Medicii se străduiesc întotdeauna să prescrie doza potrivită de medicamente așa încât acestea să îi dea putere pacientului și starea de boală să fie îndepărtată. Trebuie să se ia în considerare cu multă atenție vârsta, sexul și înclinațiile copilului, natura și circumstanțele greșelii, ca și dorința de corectare atunci când își mărturisește greșeala în mod autentic, sau poate interpunerea altuia, așa încât părintele să-și poată menține autoritatea, să îl câștige pe copil prin corecțiile făcute și să încheie procesul de disciplină având o nădejde bună pentru îndreptarea acestuia. Un părinte trebuie să fie întotdeauna gata să ierte și să treacă des cu vederea greșelile mai mărunte, acolo unde nu există un păcat clar împotriva lui Dumnezeu, cu încrederea că îi va câștiga inima copilului, prin blândețe și toleranță blândă, îndreptându-i inima către lucrurile cele mai de dorit... Este un lucru cert că apostolul nostru, atât în textul ales cât și în Efeseni, este cu totul împotriva descurajării mustrării și cere moderație în toate lucrurile.

* * *

Fragment din „What Are the Duties of Parents and Children; and How Are They to Be Managed According to Scripture?”

din volumul *Puritan Sermons*, Vol. 2, (Wheaton, IL: Richard Owen Roberts Publishers, 1981), p. 303-304.

* * *

Richard Adams (c. 1626-1698): predicator prezbiterian englez, născut la Worrall, Anglia.

* * *

Cea mai mare putere morală din lume este cea pe care o mamă o are asupra copilului ei. – *Adolphe Monod*

ÎNCURAJAREA UNEI MAME

James Cameron (1809-1873)

Probabil că nu există un alt domeniu al experienței creștine mai aducător de descurajare și depresie decât acela prin care treceți voi, mamele creștine. Dar, binecuvântat fie Dumnezeu, există rezerve inepuizabile de care voi toate aveți nevoie pentru încurajare și susținere. Dați-mi voie să vă îndrept atenția, înainte de toate, către realitatea încurajatoare că *lucrarea în care sunteți implicate este, direct și mai presus de orice, lucrarea lui Dumnezeu*. Marele scop pentru care universul a fost chemat în ființă și pentru care este susținut veac după veac este manifestarea gloriei lui Dumnezeu. În tot ceea ce Dumnezeu face sau permite să se facă, El țintește acest obiectiv. Toți agenții – angelici sau omenești, raționali sau iraționali, animați sau fără viață – slujesc ca mijloace în atingerea acestui măreț scop, prin toate acțiunile lor. Tendința a tot ceea ce este în aparență implicat în lucrarea întregii mașinării a universului, fie în lucruri morale, fie în lucruri fizice, este de a produce mișcare într-o direcție anume. În mântuirea omului decăzut, prin providența răscumpărătoare a Evangheliei, acest țel măreț este promovat într-un mod special, căci prin Biserică este făcută cunoscută înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu înaintea „domniilor și a stăpânilor din locurile cerești” (Efes. 3:10).

Prin ce instrument este chemată o biserică răscumpărată să crească în mijlocul copiilor păcătoși ai oamenilor? Prin instrumentul acelora care au fost eliberați prin harul lui Dumnezeu din vinovăția și puterea păcatului, și făcuți „vase de cinste, sfințite, folositoare Stăpânului lor, destoinice pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 2:21). Prin intermediul lucrării omului, mulțimea pe care nimeni nu o poate număra va fi adunată în turma Răscumpărătorului. Iar vouă v-a rânduit Dumnezeu slujba de a-i crește pe cei care se angajează în această lucrare glorioasă! Vouă vă este încredințată sarcina de a modela acei oameni prin care marele plan al lui Dumnezeu de glorie a propriei Persoane va fi împlinit înaintea tuturor ființelor raționale! În mâinile voastre se găsesc liderii următoarei generații, acei Luther, Knox, Whitefield și Wilberforce din veacurile viitoare. Ei se găsesc în mâinile voastre și, prin Dumnezeu, veți putea influența destinele a milioane de pământenii încă nenăscuți. Am vorbit deja despre responsabilitatea uriașă atașată acestei slujiri, dar aș vrea să o prezint și într-o altă lumină.

Gândește-te ce onoare ți se face să ți se încredințeze cea mai importantă parte a lucrării lui Dumnezeu! Gândește-te cât de aproape te aduce de Dumnezeu să ți se încredințeze echiparea nu doar a soldaților Lui, ci a acelora care vor conduce oștirile Lui și le vor duce la biruința glorioasă. Tu ocupi cea mai înaltă, cea mai nobilă și cea mai onorabilă poziție în care poate fi așezată o ființă omenească. Nu cârți la gândul

că nu vei putea să slujești în armată, în guvern sau în senat, căci vocația ta este una mai înaltă decât acestea. Ești implicată direct în acea lucrare care a folosit limbile, penițele, străduințele, inimile și acțiunile celor mai bune și mai înțelepte ființe din orice epocă – lucrarea pentru care au trăit prorocii evlavioși, pentru care a trudit echipa deosebită a apostolilor, și pentru care a murit armata nobilă a martirilor. Pentru a privi la progresul acestei lucrări, îngerii se coboară din locurile lor înălțate și se uită cu cel mai intens interes la desfășurarea fiecărei etape a planului, la înaintarea fiecărui principiu și la împlinirea fiecărui eveniment din el.

Pentru punerea în aplicare a acestei lucrări, Fiul Celui Preaînalt a părăsit scaunul de domnie al cerului și S-a făcut un locuitor al pământului, fiind supus ocării și batjocurii oamenilor, agoniei și rușinii crucii. De asemenea, tot în acest scop este trimis Duhul Sfânt de la Tatăl și de la Fiul. Pe scurt, aceasta este lucrarea pentru înaintarea căreia au fost și sunt puse continuu la lucru cele mai nobile energii de pe pământ și din cer. Prin comparație cu ea, interesele trecătoare ale acestor vremuri sunt doar niște fire de pleavă. Dar cum putem să extragem din astfel de adevăruri motive de încurajare? Foarte ușor, căci dacă ești implicată într-o lucrare pe care Dumnezeu o are mai aproape de inima Lui, dacă ar fi să vorbim astfel, decât orice altceva din univers, pentru că acolo este manifestată mai abundent gloria Sa, ai putea să îți imaginezi pentru o clipă că El te va lăsa să trudești în acea

lucrare fără să fii observată și fără să ai parte de grija Lui? O astfel de idee este lipsită de reverență față de Dumnezeu și absurdă. Dacă am accepta-o în inimile noastre, ar fi ca și cum am lovi în înțelepciunea și în bunătatea lui Dumnezeu.

De aceea, în legătură nemijlocită cu faptul că ești implicată în lucrarea lui Dumnezeu, gândește-te, în al doilea rând, că *Dumnezeu dorește întotdeauna să îți dea puterea și înțelepciunea de care ai nevoie pentru a te achita cu succes de îndatoririle tale importante*. El este așezat întotdeauna pe tronul de har, gata să toarne binecuvântările Lui nenumărate și bogate asupra tuturor celor care le cer. Urechea Lui nu este niciodată departe de strigătul celui nevoiaș, care I se roagă cu smerenie. Ce visterie inepuizabilă de încurajare constituie acest adevăr! În vremurile când inima ta este copleșită, privește la Stânca ce este mai presus de tine (Ps. 61:2). Aruncă povara ta asupra Domnului, cu toată încrederea dragostei unei fiice față de Tatăl ei, fiind sigură că El te va susține. El nu poate dezamăgi așteptările pe care ți le prezintă în Cuvântul Său ca să te bucuri de ele. El va fi Învățătorul tău, Sfătuitoarea ta, Călăuză ta, Mângâietorul tău, Refugiul tău, Fortăreața ta, Soarele tău și Pavăza ta. Simți că îți lipsește puterea? *Mergi la Dumnezeu!* El este Cel Atotputernic în care locuiește toată tăria. Simți că îți lipsește înțelepciunea? *Mergi la Dumnezeu!* El este „Dumnezeu, care singur este înțelept” (Rom. 16:27) și, din înțelepciunea Lui, El le „dă tuturor cu mână largă și fără mustrare” (Iacov 1:5). Crezi că

îți lipsește răbdarea? *Mergi la Dumnezeu!* El este „Dumnezeul răbdării” (Rom. 15:5). Simți că te afli în pericolul de a te pierde cu inima pe cale? *Mergi la Dumnezeu!* „El îi dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin” (Isaia 40:29). Pe scurt, te simți doborâtă de sentimentul insuficienței și nevredniciei? *Mergi la Dumnezeu.* Suficiența ta se găsește în el (2 Cor. 3:5). „Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună” (2 Cor. 9:8). El a fost locul de refugiu al poporului Său în toate generațiile, o Stâncă de adăpost în vreme de necaz și un stâlp de susținere în perioadele de suferință.

Apleacă urechea pentru a auzi glasul suav al cântărețului din Israel, care a testat adesea credințioșia lui Dumnezeu față de promisiunile Lui: „Înălțați-L pe Domnul, împreună cu mine. Să laudăm cu toții Numele Lui! Eu L-am căutat pe Domnul, și mi-a răspuns: m-a izbăvit din toate temerile mele. Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie, și nu ți se umple fața de rușine. Când strigă un nenorocit, Domnul aude, și-l scapă din toate necazurile lui. Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie. Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El” (Ps. 34:3-8). Poți să îți extragi multă încurajare din faptul că mii de mame creștine au testat credințioșia lui Dumnezeu față de promisiunea Lui și au avut parte de fericirea de a vedea succesul străduințelor lor în

convertirea copiilor lor. Istoria Bisericii este plină de exemple în acest sens. Să vedem câteva dintre ele.

Exemplul lui Augustin este unul uimitor²¹. În a doua parte a secolului al IV-lea și prima din secolul al V-lea, Augustin a fost unul dintre cele mai strălucitoare ornamente ale creștinismului, dar, până la vârsta de 28 de ani, el a trăit în păcat. Aflăm din remarcabilele sale mărturisiri²², scrise de el după convertirea sa, că nu ținuse cont de nicio regulă și „săvârșea cu lăcomie orice fel de necurăție” (Efes. 4:19). Totuși, el a avut o mamă evlavioasă care, în ciuda tuturor răătăcirilor lui, a venit cu lacrimile și cu rugăciunile ei ca o amintire continuă înaintea lui Dumnezeu. După câțva timp, strigătul ei a fost auzit și răspunsul a sosit. Ea a putut auzi de pe buzele fiului său vestea bună a convertirii sale la Dumnezeu, iar glasul plângerii s-a schimbat într-un cântec de laudă. La scurt timp, pe când călătoreau împreună, ea a spus: „Fiule, ce mai am de făcut aici? Singurul lucru pentru care mi-am dorit să trăiesc a fost convertirea ta, iar Domnul mi l-a dat din abundență”. La cinci zile după aceea, ea a fost cuprinsă de o febră care, după doar câteva zile, i-a trimis sufletul în acea țară fericită unde lacrimile sunt șterse pe veci. Fiul pen-

---

²¹ Aurelius Augustin (354-430) – episcop în Hippo Regius din partea de nord a Africii și important teolog.

²² mărturisiri – în sensul modern al termenului, mărturisirile lui Augustin, lăsate în scris în perioada 397-401 d.Hr., au constituit prima autobiografie din istoria literaturii. Cea mai faimoasă frază a acestora este: „Inimile noastre sunt neobosite până își găsesc odihna în Tine”.

tru care vărsase atâtea lacrimi și rostise atât de multe rugăciuni a trăit fiind admirat în epoca lui și a fost mijlocul convertirii a mii dintre semenii săi.

Un eminent slujitor al lui Hristos, John Newton²³, a fost fiul unei mame dedicată rugăciunii! Chiar și în cea mai rea perioadă din viața lui, pe cât de păgân și depravat era, influența sfaturilor evlavioase pe care le-a primit în copilărie n-a putut fi ștearsă niciodată. El însuși a scris că, în mijlocul celor mai îndrăznețe rele pe care le-a făcut, amintirea rugăciunilor mamei sale l-a vizitat continuu. În anumite situații, aceste impresii erau atât de vii, încât „putea aproape să simtă cum mâna moale al mamei lui era așezată pe capul său, ca atunci când ea obișnuia să îngenuncheze lângă el, pe când era un băiețel, și când cerea binecuvântările lui Dumnezeu asupra sufletului lui”. N-avem niciun motiv să ne îndoim de faptul că aceste impresii, primite în copilărie și rămânând alipite de sufletul lui mai târziu, în viață, au fost printre principalele mijloace prin care a fost oprit din înaintarea sa în păcat și transformat într-un propovăduitor zelos și de succes al Evangheliei pe care o disprețuise atât de mult timp...

Un slujitor credincios și zelos al lui Hristos ne oferă următoarea relatare despre sine, atunci când îi scrie unui prieten: „Cunoști prea puțin din obligațiile pe care le am față de harul măreț și față de dragostea răscumpărătoare. Mă uit

---

²³ John Newton (1725-1807) - predicator anglican, autor al imnului *Mărețul har* și a numeroase alte imnuri.

înapoi cu tristețe și groază la acea vreme când îmi conduceam grupul de prieteni în ticăloșii... Chiar și acum inima mea sângerează la gândul nopților când, nebun de beție, mă întorceam acasă la mama mea între 2 și 3 dimineața, loveam de perete fereastra, revărsam de pe buzele mele un râu de spurcăciuni, și mă prăbușeam în pat, un monstru de neleguire. În dimineața următoare, am fost trezit de o voce suspinând în lacrimi grele. Când am ascultat, spre uimirea mea de nedescris, am văzut că mama mea își revărsa sufletul înaintea lui Dumnezeu în felul acesta: „O, Doamne, milă, milă, îndurare, îndurare Îți cer pentru sărmanul meu copil. Doamne, nu pot și nu voi renunța – este copilul meu. Cu siguranță că n-a trecut dincolo de limitele îndurării Tale. O, Doamne, ascultă, ascultă, Te implor, ascultă rugăciunile unei mame. Scapă-l, te rog, scapă-l pe fiul bătrâneții mele de dragul lui Hristos. O, Absalom, fiul meu, Absalom, fiul meu, fiul meu! (2 Sam. 19:4)”. Da, prețioasă mamă, rugăciunile tale sunt acum ascultate și au căpătat răspuns, iar copilul tău – copilul tău nevrednic și vinovat – trăiește fiind un monument al harului fără limite și al îndurării de nedescris”...

Voi mai da un exemplu, și cred că va fi de ajuns. Este unul care vorbește enorm de mult ca o dovadă în favoarea rolului tău. S-a făcut o cercetare în Statele Unite în 6 seminariile teologice din 3 denominații creștine, iar din 507 studenți care se pregăteau pentru slujire, nu mai puțin de 428 erau copii ai unor mame dedicate rugăciunii.

Mame creștine! Fiți curajoase! Sunteți înconjurată de un mare nor de martori – martori ai credințioșiei promisiunilor lui Dumnezeu, martori ai puterii rugăciunii cu credință, martori ai eficacității învățăturii religioase sănătoase. Mergeți înainte în lucrarea voastră cu o încredere sfântă. Da, este adevărat că aveți greutăți multe și mari, dar mai mare este Acela ce stă alături de voi decât toți cei care pot fi împotriva voastră! „Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor” (Isaia 26:4). La vremea potrivită, veți culege, dacă nu veți cădea de oboseală (Gal. 6:9). Fie ca Domnul să vă dea harul de a fi credințioase și ca, în final, să aveți parte de o fericire de nedescris când, alături de toți cei care au fost încredințați grijii voastre, veți intra în acel loc sfânt din ceruri, pentru a sărbători pe veci spre lauda dragostei răscumpărătoare și pentru a-I sluji lui Dumnezeu fără încetare, zi și noapte.

* * *

Fragment din lucrarea *Three Lectures to Christian Mothers*.

* * *

James Cameron (1809-1873): predicator congregaționalist scoțian, născut la Gourock, Firth of Clyde, Scoția.

CHEMAREA EVANGHELIEI PENTRU MAME

James Cameron (1809-1873)

„Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul. (Isaia 45:22)

M-am adresat în aceste câteva articole mamelor creștine, dar pentru că este posibil ca unele dintre cititoare să nu fie creștine, nu îmi permit să închei fără a adăuga câteva cuvinte îndreptate către toate acele mame care nu au Duhul lui Dumnezeu mărturisind împreună cu duhurile lor că sunt copii de Dumnezeu (Rom. 8:16).

Draga mea cititoare! *Ești tu un copil de Dumnezeu?* Nu răspunde în grabă. Mii de oameni își imaginează că sunt, dar vor descoperi în final că s-au înșelat. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că oamenii nu doar că pot să trăiască amăgiți, dar pot să și moară în amăgire, flatându-se cu ideea că totul este bine și nedescoperindu-și greșeala până în clipa când deschid ochii în acel loc al durerii. De aceea, să nu crezi că este ciudat că-ți punem această întrebare: „Ești un copil de Dumnezeu?” Gândește-te la greutatea întrebării. Păstrează-o înaintea ochilor tăi. Amintește-ți că nu poți fi un copil de Dumnezeu dacă

nu ai fost schimbată în inimă și în viață prin credința în adevărul care se găsește în Isus (Efes. 4:21).

Așadar, care este starea inimii tale? Este ea îndreptată mai înainte de toate către deșertăciunile, nimicurile și preocupările vieții prezente? Sau este îndreptată către „lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu” (Col. 3:1)? Este ea locuința patimilor păgâne, sau este un templu al Duhului Sfânt, plin de pace, dragoste și bucurie sfântă?

Care este starea vieții tale? Trăiești după ceea ce îți sunt atrași ochii trupești, „după mersul lumii acesteia” (Efes. 2:2)? Sau împodobesti învățăturile Mântuitorului printr-o purtare vrednică de Evanghelie, producând roada neprihăririi și păzindu-te nepătată de lume (Iacov 1:27)? *O, nu te înșela!* Dacă inima și viața ta nu au fost schimbate, *nu* ești un copil de Dumnezeu. Atâta vreme cât nu ești schimbată astfel prin credința în adevăr, ești „plină de fiere amară, și în lanțurile fărădelegii” (F.A. 8:23). Faptul că respecti cerințele formale ale religiei nu te poate mântui. Calitățile tale plăcute nu te pot salva. Moralitatea ta exterioară și lumească nu poate să aducă mântuirea sufletului tău. Faptele bunăvoienței tale nu te pot ajuta. Chiar dacă ai avea toate acestea, ai putea să descoperi că poarta Raiului este închisă față de tine și că vei fi aruncată în „întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 8:12). Ești ezitantă în a crede aceste lucruri? Îți spui în sinea ta că „asta este prea de tot”? Dacă aș fi eu cel care afirmă aceste lucruri, afirmațiile

mele ar putea fi tratate ca lucruri mărunte, dar Cel care te va judeca afirmă: „dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3).

Acestea sunt cuvintele „Martorului credincios și adevărat” (Apoc. 3:14) și mai degrabă vor trece cerul și pământul decât să cadă la pământ vreunul dintre cuvintele Lui. Nu alunga de la tine influența serioasă pe care aceste cuvinte sunt destinate să o producă prin a-ți spune în sinea ta că Dumnezeu este îndurător și poate că, la urma urmei, te va lăsa să scapi.

Eu știu, și mă bucur să știu, că Dumnezeu este milostiv, infinit de milostiv. Dacă n-ar fi fost așa, atât eu cât și tu am fi fost aruncați deja în închisoarea disperării, lipsiți de cea mai mică rază de speranță care să lumineze pâcla întunericii. Dar știu și că Dumnezeu este credincios adevărului și milostiv, și că mila Lui nu poate fi exersată niciodată prin a distruge adevărul Lui. Chiar dacă mila Lui este infinită, ea nu se poate manifesta față de cei care resping „cuvântul adevărului Evangheliei” (Col. 1:5), căci aceasta ar însemna să falsifice propria afirmație expresă. Mila Lui este manifestată acum față de tine în Cuvântul Său. Îndurarea Lui a făcut o ispășire pentru păcat, prin care poți fi mântuită chiar acum! Mila Lui îți prezintă această ispășire ca temelie a nădejzii, dar dacă tu „stai nepăsătoare față de o mântuire așa de mare” (Evrei 2:3), atunci securea este pusă la rădăcina copacului și vei fi tăiată, moment de la care îndurarea Lui va

înceta pe veci în ceea ce te privește. Tot ce îți va rămâne va fi să experimentezi efectul înfricoșător al îndurării disprețuite și al judecății pusă în aplicare. Te întrebi acum: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuită?” (F.A. 16:30). Binecuvântat fie Dumnezeu, căci răspunsul este la îndemână: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuită” (F.A. 16:31). Domnul a adus un miel ca jertfă. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6). „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53:5). De aceea, „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Vino prin Fiul la Tatăl, și în niciun caz nu vei fi respinsă (Ioan 6:37)!

Singurul lucru prin care poți fi mântuită a fost deja împlinit! Isus a șters nelegiuirea, a pus capăt păcatelor și a adus neprihănirea veșnică (Dan. 9:24)! El a deschis calea prin care poți ajunge la scaunul îndurării lui Dumnezeu, și poți să Îl privești acum pe Dumnezeul pe care L-ai ofensat și sfidat, fiind așezat pe acel scaun al îndurării, gata să reverse iertarea și viața asupra ta. Poți auzi glasul Lui plin de bunătate care te cheamă, da, implorându-te și chemându-te să vii la El pentru ca sufletul tău să trăiască (Matei 11:28-30).

Predă-ți sufletul, cu toată vinovăția lui, la picioarele lucrării încheiate a lui Emanuel (Isaia 7:14), și nu vei fi respinsă. Nu te gândi că ar trebui să faci ceva ca să primești favoarea Lui pe baza meritelor tale, pentru ca să poți apoi

crede în „Cel ce îl socotește pe păcătos neprihănit²⁴” (Rom. 4:5). Nu încerca în niciun fel să te faci vrednică de a fi acceptată. Nu aduce în mâna ta niciun preț. Dumnezeu nu va face comerț cu binecuvântările mântuirii. El îți va da viața veșnică fără plată, pentru că este Dumnezeu, altfel nu ți-o va da deloc. Trebuie să o primești fără plată, ca o păcătoasă vinovată și condamnată, neavând nicio pretenție de la Dumnezeu, altfel nu o vei primi deloc. Nu sunt oare acestea cuvintele Lui pline de bunătate? „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată” (Isaia 55:1). Nu te mai întreba, deci, „cu ce Îl voi întâmpina pe Domnul?” (Mica 6:6), întrucât „cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta. Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Rom. 10:8-10).

* * *

Fragment din lucrarea *Three Lectures to Christian Mothers*.

---

²⁴ sau justifică – a declara drept, nevinovat sau neprihănit pe cineva. „Justificarea este un act al harului necondiționat al lui Dumnezeu, prin care El iartă toate păcatele noastre și ne acceptă considerându-ne neprihăniți înaintea Lui doar pe baza faptului că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită și este primită de noi numai prin credință” (*Spurgeon’s Catechism*, 32). Vedeți și revista Vestitorul Evangheliei Harului, nr. 1 (Justificarea) și nr. 5 (Atribuirea neprihănirii).

* * *

James Cameron (1809-1873): predicator congregaționalist scoțian, născut la Gourock, Firth of Clyde, Scoția.

* * *

Mama lui Isus a avut o credință foarte fermă și practică în Fiul ei, despre care îi aduseseră mărturie îngerii și prorocii. Ea Îl văzuse în pruncia Lui și veghease asupra Lui pe când era copil; nu a fost ușor să creadă în divinitatea Aceluia pe care l-a hrănit în pruncie la sânul ei. Totuși, încă de la nașterea Lui minunată, ea a crezut în El. – *Charles Spurgeon*

Îmi amintesc că [Augustin] scria despre Monica, mama lui, că ea semănase lucrurile vieții în mintea lui prin cuvintele ei, le udase cu lacrimile ei și le hrănise cu exemplul ei. Iată un model prețios pentru toate mamele. – *John Flavel*

BISERICA ȘI MAMELE CREȘTINE

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

Biserica lui Dumnezeu din Scriptură este asemenea unei mame. Dar care este datoria unei mame? Care este responsabilitatea ei? Ei bine, responsabilitatea unei mame este să își hrănească copiii la piept. Ea își pierde bucuria și produce o rană gravă în copiii ei atunci când, deși are abilitatea, îi lipsește afecțiunea care să o constrângă să-și hrănească propriul copil din izvoarele pe care Dumnezeu însuși le-a deschis. Întrucât Biserica lui Hristos este ca o mamă, ea va pierde cea mai mare bucurie și cel mai dulce privilegiu dacă nu își crește copiii și dacă nu le dă laptele curat al Cuvântului²⁵. Ea nu are niciun drept să-și trimită copiii ca să fie îngrijiți de o dădacă. Cum să o iubească aceștia? Ce dragoste să aibă față de ea?... De aceea, este datoria mamei ca, pe măsură ce copilul crește, să îl învețe și să îl crească. Ea trebuie să îl învețe primele litere ale alfabetului, așa încât copiii să-și primească de pe buzele mamei primele cuvinte prin care să-L cunoască pe Hristos. Cine ar fi mai potrivit să îi învețe, dacă nu cea care i-a născut? Nimeni nu poate să îi învețe atât de dulce și atât de eficace cum o face mama. De aceea, ea nu trebuie să abandoneze creșterea copiilor ei, încredințându-i

---

²⁵ Spurgeon vorbește în principal despre lucrarea bisericii locale de a-și echipa bărbații pentru slujba Evangheliei, dar el include aici principii generale care se aplica în egală măsură tuturor membrilor unei biserici.

alteia. Tot astfel, de ce ar trebui ca noi, Biserica lui Hristos, după ce i-am învățat mai întâi să vorbească în Numele lui Hristos, să ne abandonăm copiii pentru a fi educați și învățați de alții? Nu, manifestând o dragoste maternală în sânul Bisericii lui Hristos, haideți să ne preocupăm așa încât copiii ei să fie crescuți pe genunchii ei, și să nu lepădăm lucrarea de pregătire a fiilor și fiicelor ei, lăsând-o la latitudinea altora. Cine ar putea fi la fel de potrivit ca o mamă pentru a-i inspira fiul cu o dragoste fierbinte în clipa când, în final, acesta pleacă avântându-se în bătălia vieții? Cine să-i dea sfaturi pline de dragoste, cine să îi trimită cuvântul plin de bucurie care să îl susțină în ceasul greutății, dacă nu mama, pe care el o iubește? Tot astfel, fie ca Biserica lui Hristos să își pună mâna pe umerii tinerilor ei, care merg înainte să-i poarte bătăliile, și să spună: „Fii hotărât, tinere, fii puternic, nu-ți dezonora mama care te-a crescut. Mergi înainte și, asemenea unui spartan, nu te întoarce decât în glorie... Nu te întoarce decât erou sau martir”. Cine poate rosti atât de bine cuvintele și cine poate cânta cu atâta putere, cum o face mama față de fiul ei sau Biserica față de copiii ei? Așadar, Biserica nu are niciun drept să delege lucrarea care îi este încredințată. Ea este cea care trebuie să își crească copiii. Ea trebuie să îi hrănească. Ea trebuie să îi pregătească. Ea trebuie să îi trimită înainte pentru a face lucrarea Stăpânului.

* * *